

žarek dobrote

9/XVI
september
2018

glasilo slovenske karitas

Karitas

TEMA MESECA

3 ••• Za srce Afrike 2018

4 ••• Seminar Karitas 2018

ETIČNA NAČELA

5 ••• Prostovoljstvo

KARITAS V ŽUPNIJI

6 ••• Pomen župnijske Karitas v delovanju župnije

GRADIMO DRUŽINO

7 ••• Sodobna elektronika in družine

MLADA KARITAS

8 ••• Prenašanje izkušenj med generacijami
in znotraj generacije

NA OBISKU

9 ••• ŽK SV. Janez Bosco v Mariboru

10 ••• »Dobro je ne delati slabo, je pa slabo ne delati dobro.«

11 ••• Vse, kar hočete, da bi ljudje storili vam,
tudi vi storite njim!

12 ••• Moč mladosti

KOPER

13 ••• Streha nad glavo

13 ••• Polno prgišče lepote

LJUBLJANA

15 ••• V prijaznem Pomurju

MARIBOR

16 ••• Poletna druženja v VDC Čebela

16 ••• Sveta Marija, prosi za nas

17 ••• Poletje v Domu sv. Eme

17 ••• »Odpravimo se na pot ljubezni do bližnjega«

NOVO MESTO

16 ••• Odhod na globoko

LETOVANJA

19 ••• Letovanje družin celjske škofije

19 ••• Letovanje družin karitas mariborske nadškofije 2018

21 ••• Morje

21 ••• Z družinami v sončnem domu

21 ••• Počitnice Biserov 2018

21 ••• Z delom do dostojnega življenja

21 ••• Kaj je DOM?

Teden Karitas: 26. 11.–2. 12. 2018

Geslo: **Rast mladosti iz korenin modrosti**

2. 12. Nedelja Karitas

28. 11. Romanje na Ponikvo

28. 11. Klic dobrote

NAPOVEDNIK

SLOVENSKA KARITAS

Letovanje tarejših

3. – 7. 9. Letovanje starejših iz ŠK Ljubljana

10. – 14. 9. Letovanje starejših iz ŠK Celje

17. – 21. 9. Letovanje starejših iz ŠK Koper

ŠKOFIJSKA KARITAS CELJE

6. 9. Uvodno srečanje za prostovoljce Programa,
Vrbje ob 9h

19. 9. Usposabljanje za nove prostovoljce, Vrbje ob 9h,

20. 9. Izobraževanje za ŽK (svetovanja), Vrbje ob 18h,

26. 9. Usposabljanje za nove prostovoljce, Vrbje ob 9h,

27. 9. Kateheza, Vrbje ob 18.30.

ŠKOFIJSKA KARITAS KOPER

1.– 30.9. PNC, predstavitve po šolah

3.9. srečanje Kraške DK

5.9. Vipavska DK, maša v Logu pri Vipavi

10.9. Srečanje Postojnske DK

11.9. Tajništvo Tolminske OK

18.9. Usposabljanje za MDG, II. Bistrica

19.9. Srečanje Istrske OK

22.9. Srečanje sodelavcev Kraške DK

25.9. Srečanje Goriške OK

27.9. Tajništvo DK II. Bistrica

ŠKOFIJSKA KARITAS MARIBOR

13. 11. Duhovna obnova sodelavcev in prostovoljcev ŽK,
Ptujka gora ob 9.30

SEMINAR KARITAS 2018

Rast mladosti iz korenin modrosti

5. in 6. 10. Samostan Stična

12.–13. 10. Dom sv. Jožef Celje

19.–20. 10. Gnidovčev dom na Mirenskem Gradu

26.–27. 10. Zavod Marianum Veržej

• FOTO NASLOVNA in ZADNJA STRAN Jana Lampe •

tema meseca

ZA SRCE AFRIKE 2018

Jana Lampe

Slovenska karitas je v letošnjem avgustu začela z že trinajsto dobrodelno akcijo Za srce Afrike, ki poteka v sodelovanju z revijo Ognjišče in slovenskimi misijonarji, ki delujejo predvsem v državah v osrčju Afrike. V Afriki zaradi podnebnih sprememb vse večji problem postajajo hude in dolgotrajne suše, vedno več je lačnih in podhranjenih. Že v času, ko ni suš, družine na podeželju težko pridelajo dovolj hrane za preživetje. Zaradi splošne revščine afriškim državam primanjkuje tudi sredstev za gradnjo in delovanje zadostnega števila šol za vse otroke, zdravstvenih centrov ... Tudi konflikti in bolezni uničujejo možnost za napredek ljudi v teh državah. Mnogi so zaradi teh razlogov prisiljeni zapustiti svoj dom. Z akcijo Za srce Afrike zato želimo skupaj z misijonarji pomagati revnim v Afriki, da bodo lahko preživeli družine, se trajno razvijali v svojem domačem okolju, kjer so se rodili, in tam videli boljšo prihodnost za svoje otroke. Zato želimo nadaljevati s podporo razvojnim in humanitarnim projektom v Afriki s področja oskrbe z vodo in hrano ter zdravstva in šolstva. V Afriki že z malimi sredstvi misijonarji lahko naredijo čudeže za te ljudi. Eno rešeno življenje, boljša zgodba ene družine je za vse nas nekaj najlepšega.

Letos nas misijonarji in tudi sodelavci lokalne Karitas prosijo, da skupaj uresničimo naslednjo pomoč:

V Safi v Centralnoafriški republiki bomo v sklopu zdravstvenega centra podprli **nakupe hrane za 200 podhranjenih otrok** mesečno in **gradnjo zunanje jedilnice**, da otroci in matere med obedom ne bodo sedeli na tleh in v prahu. Center zaradi varnosti bolnikov potrebuje tudi ograjo.

V Musangu v Ruandi bomo v sodelovanju s sestro Anko Burger podprli **gradnjo in opremljanje novih prostorov zdravstvenega centra za bolnišnično oskrbo otrok in odraslih** za območje s preko 9.000 prebivalci. Poleg sob in sanitarij za bolnike bo zgrajena tudi soba za delo osebja ter pralnica in sušilnica.

»10-letni Ahishakiye je hudo zbolel. Doma so ga zdravili z domačimi zdravili, kar je vse še poslabšalo. K sestram v center je prišel po pomoč in usmerile smo ga v najbližjo bolnico. Kljub odprti gnojni rani, videla se je celo kost, ga zdravnik ni takoj poslal na operacijo. Vrnil se je k nam in sestre smo mu posvetile vso skrb. Julija letos je končno le dobil možnost za operacijo. Nogo so mu amputirali, naredili protezo in sedaj lahko hodi brez opore. Prišel nas je pozdravit z nasmehom. Spet bo šel lahko v šolo. Čeprav nimamo dovolj sredstev, lahko veliko naredimo s srcem. Hvaležnost

bolnikov je neizmerna.» Zgodbo je zapisala s. Anka Burger, misijonarka v Musangu v Ruandi.

V okrožju Karongi v Ruandi bomo v sodelovanju s Caritas Ruanda in s. Vesno Hiti, ob sofinanciranju Ministrstva za zunanje zadeve RS, podprli **tri-letni projekt za trajnostno preživetje 600 revnih družin**. Prebivalci bodo prejeli koze, semena in sadike dreves, varčne glinene peči ter sončne celice z lučjo. Izboljšala se bo kmetijska praksa in zemljo se bo s terasami in nasaditvijo dreves zaščitilo pred

erozijo. Ženske in dekleta se bodo po skupinah usposobile za zagon obrti in v ta namen prejele sredstva.

V Ruzoju in Rwisabiju v Burundiju nas sestre prosijo za nakup mikroskopa in aparata za pregled krvi za zdravstvena centra, kjer dnevno skupaj oskrbijo preko 600 bolnikov, predvsem z malarijo, črevesnimi boleznimi in boleznimi dihal.

V Ampitafi na Madagaskarju nas Janez Krmelj ponovno prosi za podporo pri nakupu riža za 250 osnovnošolcev, za katere je to pogosto edini obrok v dnevu.

V Kiguhu v Burundiju nas župnija skupaj s sestro Bogdano Kavčič prosi za podporo začetnih del pri gradnji dodatnih 6 učilnic osnovne šole, da bi v razredih lahko bilo do cca 50 otrok in bi tako pouk lahko potekal bolj kvalitetno.

Na Slovenki karitas bomo veseli vaše podpore tem projektom in s tem vaše pomoči najbolj ubogim ljudem v osrčju Afrike.

Svoj dar lahko nakažete na:

Slovenska karitas,
Kristanova ulica 1,
1000 Ljubljana,
TRR: 02140-0015556761,
Sklic: 2127, Namen: Za srce Afrike.

Lahko pa svoj dar prispevate z SMS sporočilom Afrika ali Afrika5 na 1919 in darujete 5 EUR za pomoč ljudem v Afriki. **Srčna HVALA!**

4

Z DELOM DO DOSTOJNEGA ŽIVLJENJA

Omogočite delo in zaslužek najrevnejšim družinam svata ali podprite delo učitelja ali zdravstvenega delavca na misijonih v Afriki

Že deveto leto sočasno z akcijo Za srce Afrike nadaljujemo tudi z dobrodelno akcijo **Z delom do dostojnega življenja**, preko katere s pomočjo mesečnih darovalcev iz Slovenije omogočamo **revnim družinam v Afriki, Albaniji in na Šrilanki, da se z lastnim delom preživijo in dostojno živijo**. K temu nas letos vabijo sestre v Centralnoafriški republiki in v Eritreji, s. Vida Gerkman v Albaniji ter Karitas na Šrilanki, kjer so številne revne družine potrebne pomoči. Na misijonih v Afriki in Albaniji je potreba po delu domačinov v zdravstvenih centrih, šolah pri čiščenju, urejanju okolice, obdelovanju vrtov, pri oskrbi onemoglih ter drugem delu za skupno dobro. Za delo bodo prejeli plačilo za lažje preživetje. Na Šrilanki bodo revne družine prejele enoletno podporo za zagon obrti, kot je reja živali, šivanje, gojenje zelenjave ...

Revna družina na afriškem podeželju potrebuje dodatnih 24 EUR, v mestu pa 48 EUR, v Albaniji 50 EUR in na Šrilanki 30 EUR na mesec, **da dostojno preživi,**

ima dovolj hrane, dostop do zdravil in šolskih potrebščin za otroke. Z majhno dnevno odpovedjo, kot je kava ali čokolada, lahko posamezniku na drugem kontinentu omogočimo redno delo in njegovi družini spremenimo življenje.

Zbiramo tudi **mesečni dar za plačilo zdravstvenih delavcev in**

učiteljev na misijonih v Afriki. Za delo učitelja, vzgojitelja, zdravnika ali zdravstvenega delavca na misijonu mesečno potrebujejo med 70 in 150 EUR.

Vabimo vas, da se odločite za mesečni dar 6, 12, 24, 30 EUR ali po vaši izbiri, kar lahko storite preko **trajnika ali položnice**, in poslali vam bomo kratek **opis družine, učitelja ali zdravstvenega delavca, ki se preživlja s plačilom za delo za skupno dobro, ki ste ga vi omogočili.** Za več informacij se obrnite na Slovensko karitas, tel. 01 300 59 60, ali jana.lampe@karitas.si. Zgibanka s prijavnico je na voljo tudi v septembrski reviji Ognjišče in po župnijah. Vsem iz srca hvala za vašo solidarnost! •

**SEMINAR KARITAS 2018
RAST MLADOSTI
IZ KORENIN MODROSTI**

Helena Zevnik Rozman

Leto 2018	Lokacija
5. in 6. 10. 2018	Samostan Stična
12. in 13. 10. 2018	Dom sv. Jožef Celje
19. in 20. 10. 2018	Gnidovčev dom na Mirenkem Gradu
26. in 27. 10. 2018	Zavod Marianum Veržej

Letošnji seminar Karitas bomo posvetili mladim in ga povezali s sinodo mladih, katere namen je spremljati mlade na njihovi pomembni poti k odraslosti, da bi preko razločevanja odkrili načrt za svoje življenje in ga z veseljem uresničili, da bi bili odprti za srečanje z Bogom in bližnjimi ter da bi dejavno sodelovali pri izgradnji Cerkve in družbe.

Vsebine seminarja bodo tako usmerjene v odkrivanje poti, kako mladim predati svoje izkušnje in znanje ter jih nagovoriti za odprtost do sočloveka.

Ob petkih zvečer bodo **okrogle mize**, na katerih bodo sodelovali **mladi** z izkušnjo sodelovanja v župnijah, Karitas in drugih mladinskih aktivnostih, **predstavniki ŽK**, kjer so že vključevali mlade v svoje aktivnosti, **duhovniki**, ki pri svojem delu spremljajo mlade, ter **strokovni pedagoški delavci**, ki mlade spremljajo

v programih izobraževanja in vzgoje. Sodelujoči bodo predstavili svoje izkušnje, strahove, ideje o možnostih sodelovanja, vzgoje in vključevanja mladih v dobrodelne aktivnosti.

V soboto nam bodo najprej spregovorili predavatelj, ki so se oz. se še vedno srečujejo z mladimi in jih spremljajo pri njihovi rasti na poti k odraslosti. **Prof. Jože Mlakar**, bivši ravnatelj Škofijske gimnazije v Zavodu sv. Stanislava, **mag. Marko Košnik**, inšpektor slovenskih salezijancev, ter **Matej Cepin**, direktor Socialne akademije, dolgoletni skavt in mladinski delavec, nam bodo v svojih predavanjih odgovorili na naslednja vprašanja:

- Kaj je modrost? Kako prenašati modrost starejših mladim, da jo bodo mladi sprejeli?
- Kaj je mladost? Iz česa mladi rastejo, kaj potrebujejo za rast? Na kaj se mladi lahko naslonijo?
- Kako biti z mladimi prijatelj? Kako ukoreniniti mladega človeka?
- Vzgojni in pastoralni vidik medgeneracijskega sodelovanja?
- Kako starejše pripraviti na sodelovanje z mladimi in kako mlade spodbuditi za sodelovanje s starejšimi?
- Kako ustvariti okolje, kjer bodo mladi našli potencial za svoje izražanje? Kako mladim omogočiti rast? Kaj je poklicanost za delo z mladimi danes?

V nadaljevanju dneva se bomo srečevali v različnih delavnicah, kjer se bodo med seboj poslušale različne generacije in skupaj iskale poti za sodelovanje.

Zaključek seminarja bo ob 14h s kosilom.

Dokončni program bodo župnijske Karitas prejele do srede septembra, lahko pa se že pred tem prijavite na seminar. Še posebej dobrodošlo je, da iz svojih župnij pripeljete na seminar tudi mlade.

Seminar je za vse sodelavce Karitas brezplačen, zaradi lažje organizacije pa je **OBVEZNA PREDHODNA PRIJAVA** najkasneje teden dni pred posameznim seminarjem.

Zaradi manjših prostorskih kapacitet v Samostanu Stična bomo prijave za to lokacijo omejili na največ 100 oseb. Prednost bodo imeli tisti, ki se bodo prej prijavili. Prosimo, da je v tem primeru vaša prijava resna oz. pravočasno sporočite morebitno odpoved.

Prijavite se na Slovenski karitas:

- po telefonu: 01 300 59 60 ali

- preko elektronske pošte: info@karitas.si ali

- po pošti: Slovenska karitas, Kristanova 1, 1000 Ljubljana.

Podatki za prijavo: ime in priimek, naslov in kontakt, ustanova Karitas, iz katere prihajate, ter podatki o tem, ali boste prespali ter katere obroke želite (večerja, zajtrk, kosilo). •

etična načela

PROSTOVOLJSTVO

Prostovoljsko delo je posebna kvaliteta in odlika karitativnega dela. Prostovoljci Karitas si prvenstveno prizadevamo za pomoč človeku v stiski, in ne za pohvalo ali nagrado.

Prostovoljstvo – navdih od zgoraj

Zgodba mladega župnika pravi takole: »Naši prostovoljci Karitas so neverjetno zagnani, imajo posebno energijo, zelo jih občudujem in ponosen sem nanje. Kar naprej jih skrbijo reveži v našem mestu. Znajo si vzeti čas za obiske starejših, osamljenih, bolnih in jih celo peljejo k zdravniku, na sprehode, v Cerkev... mene pa sprašujejo ali dovolj naredijo, in me prosijo za blagoslov.«

- Posebna energija od zgoraj je srčika prostovoljskega dela sodelavcev Karitas. Na sto in sto načinov ta energija prihaja do izraza in je tudi magnet, ki nas zbližuje z raznovrstnimi ubogimi okoli nas. Usmiljeni Jezus se tudi danes poslužuje nas, nepopolnih sodelavcev Karitas. Nedoumljivo je, kako zna uporabiti naša usta, naše roke, naše srce, da smo Njegovo orodje za uboge. Vpeti smo v veliko igro Božjega usmiljenja, v objemu Njega, ki se z nami igra za uboge in z ubogimi ... **Ta igra je nam in našim bližnjim celo nerazumljiva; tistim, h katerim smo se sklonili v Njegovem imenu, pa svež vetrič ali posebna hrana, ki drugače tekne.**

Dolgo si nisem znal odgovoriti, zakaj se sodelavci prostovoljci Karitas tako radi družimo na raznih duhovnih ponudbah ŽK, ŠK, SK ali na romanjih, molitvenih skupinah ... Tja nas nenehno vabi On, ki je naša Pot, Resnica, Življenje – oziroma Njegovo Usmiljenje. Najprej nas On želi dati na svoja ramena in nas objeti v naši nebogljenosti, da bi potem mi to zgolj podelili ubogim okoli sebe.

- **Naša bližina ubogim bogati oboje.** Vsak od nas, sodelavcev prostovoljcev, ima pozitivno izkušnjo, da garanje za uboge prinaša bogastvo tudi v naša srca. Seveda smo dostikrat preutrujeni, pregoreli, tudi razočarani in obupani ter celo neuspešni. Nevidna sila pa nas zmeraj pobere, da se z novo svežino začnemo znova sklanjati in služiti oziroma delati nekaj dobrega za lačne, bolne, ostarele, osamljene, porinjene na rob družbe, izgubljene v vrtincu sodobnega življenja ... Znamo ustvarjati bližino, ki jo današnji človek ne glede na to, ali je ubog ali bogat, mlad ali star, samski ali poročen, krvavo potrebuje.

- **Jezusova pot je bila pot bližine vsakomur – popolne je odbijala, za uboge je bila osrečujoča.**

Bližina sočloveku prinaša varnost meni in njemu.

Bližina ubogemu deli sočutje in bogati oba.

Bližina bližnjemu je učenje spoštovanja sebe in drugega.

Bližina nekemu je odsev Božje bližine.

Bližina ubogim je dar nas prostovoljcev zanje.

Imre Jerebic

6

Kako živeti vrednoto prostovoljstva, če si zaposlen v Karitas?

To vprašanje me spremlja vsa leta, odkar sem zaposlena v Karitas. Še posebej sem imela slab občutek, ko sem skrbela za množico mladih prostovoljcev, ki so se trudili brez plačila ali druge nagrade, samo z dobro voljo, izpeljati teden z otroki na morju. Jaz jih nadziram in usmerjam, pa sem za to še plačana, oni pa opravijo večino dela, in to še zastonj ...

Sprva sem ta občutek umirjala predvsem tako, da sem podaljševala svoj delovnik z 8 ur na vse tja do 10 ali celo 12 ur na dan. In te ure so bile tisti prostovoljski dodatek. Nekaj časa je šlo, ko sem bila še mlada, polna energije in entuziazma. Sčasoma pa se človek s takim tempom dela utruji, zmanjka energije, pa tudi namige, da kot sodelavci Karitas lahko naredimo nekaj več oziroma lahko nekaj ur podarimo, sem počasi začutila kot izkoriščanje delovne sile.

Ker mi je bilo prostovoljstvo vedno blizu, sem to vrednoto živela še v svojem prostem času in bila dolga leta prostovoljska v župnijski Karitas, župniji, birmanski pastoralni. Tudi to je bilo nekaj časa sprejemljivo, vendar se mi zdi, da je bilo v določenem trenutku vsega preveč ... Zmanjkovalo mi je časa za mojo družino, za najbližje. Zato je bil umik zelo dobrodošel. Danes vem, da je to popolnoma naravno – da mladi, ko snujejo svoje družine in se posvečajo malim otrokom, ne morejo biti več tako aktivni kot v mladostniških letih.

Tako me danes to etično načelo nagovarja predvsem v drugem delu, kjer se trudim, da svoje delo korektno in čim boljše opravim z zavestjo, da s tem pomagam človeku v stiski, četudi posredno, preko ostalih sodelavcev.

Helena Ževnik Rozman, Slovenska karitas

Zadnja leta bolj aktivno sodelujem kot prostovoljka Župnijske karitas. Pred tem sem bila kot kamenček v mozaiku mladih DMC-ja (ki pa je bil del Župnijske karitas), kjer smo pripravljali različne aktivnosti za otroke in njihove družine. Prostovoljke Karitas sem vedno občudovala, kako tiho in marljivo so bile ob nas, vi-

dele so stiske občanov in tem družinam prinesle žarke upanja, brez vednosti mimoidočih. Vesela sem, da lahko skupaj s prostovoljci v domačem kraju drug drugega bodrimo, najdemo posameznike in družine v pomanjkanju ter se na stiske z dostojanstvom odzovemo. Srečanja prostovoljcev nam vlivajo moči za delo v prihodnje.

Mojca Kepic, ŽK Cerklje •

Karitas v župniji

POMEN ŽUPNIJSKE KARITAS V DELOVANJU ŽUPNIJE

Ivan Šumljak

Župnijo Gornji Grad v Zadrecki dolini (Zgornja Savinjska dolina) uvrščamo med podeželske župnije, saj šteje okoli 1.500 prebivalcev. V naši župniji si prizadevamo, da nas naše duhovno življenje povezuje, trudimo se za skupni blagor vseh nas, predvsem pa želimo pripomoči k temu, da bi živeli drug z drugim kot bratje in sestre. In pri tem delu ima Župnijska karitas nenadomestljiv pomen.

Ne bi rad govoril o tem, kakšna naj bi bila župnijska Karitas v teoriji, želim pa izpostaviti našo zgodbo povezovanja v konkretnih odnosih in delu župnije. Pomembno vlogo pri tem povezovanju ima seveda Župnijska karitas, ki se želi povezovati tudi z drugimi Župnijskimi karitas v krajevni Cerkvi. Vsak član, vsak kamenček v mozaiku našega dela je pomemben, saj svoj čas, moči in življenje podarja v služenje drugemu. Tukaj ima pomembno vlogo Škofijska karitas Celje v sodelovanju s Slovensko karitas, ki materinsko skrbi za svoje otroke po naših župnijah. Eden izmed pomembnih dogodkov letošnjega leta je bilo srečanje z vsemi prostovoljci celjske škofije, ki je potekalo v naši župniji. Ta poseben dan smo obhajali 1. junija 2018.

Na omenjenem srečanju smo želeli poudariti, kako pomembno je v župniji povezovanje tudi z drugimi občestvi iz našega kraja. Tako smo ta dan povabili učitelje in otroke, na čelu z ravnateljico naše osnovne šole go. Blanko Nerad, ki so nam uprizorili turistično nalogo Pod spečim menihom. Gornji Grad ima pomembno zgodovino, a prav je, da tudi danes živimo duha našega kraja, katerega zgodovino so zaznamovali benediktinci (od leta 1140 do 1473). Z njihovim vodilom »moli in delaj« se sooča tudi današnji človek, predvsem pa vernik, saj so tukaj doma pridni, pošteni

in delovni ljudje, ki poleg dela še kako radi z molitvijo »začinijo« svoje življenje. Tudi mlade in otroke je treba vzgajati za vrednote iz izročila naših prednikov.

Prav posebno poslanstvo je povezovanje z drugimi dobrodelnimi organizacijami in društvi v kraju, v katerem živimo. Še zlasti je pomembno sodelovanje z Rdečim križem našega kraja. V dogovoru obiščemo starejše, posebej bolnike v župniji za veliko noč in novo leto, prav tako pa se vsako leto srečujemo pri sveti maši ob dnevu starejših Občine Gornji Grad, ko se nam pri bogoslužju pridružijo ostareli, ki zaradi svoje telesne šibkosti v cerkev sicer ne zmorejo več.

Nadalje je poslanstvo župnijske Karitas gojiti gostoljubje. Tako vedno naprosimo naše gospodinje, da pripomorejo k pogostitvi romarjev in turistov, ki hvala Bogu tako pogosto prihajajo v našo župnijo. Na tak način lahko s peko peciva ali pogostitvijo pripomorejo h gostoljubnosti našega kraja.

Vsega tega dogajanja ne bi bilo, če Župnijska karitas ne bi bila vpeta v delo in delovanje župnije, ki jo v povezanosti s krajevno in vesoljno Cerkvijo blagoslavlja dobri Bog. Tako župnija goji tri stebre svojega življenja. Na prvem mestu je seveda **bogoslužje**, povezovanje s svojim bistvom, ko v srcu vsak človek odkriva izvor svoje molitve in vsega svojega dela. Kristjan je naravnani na dobro in želi delati dobra dela v moči svoje vere. Služiti Bogu v svojem bratu in sestri mora imeti izvor, in to je pri sveti maši, v osebni molitvi, molitvenih skupinah in drugih oblikah duhovnosti. Najprej seveda človek mora obogateti, šele potem lahko daruje in se razdaja naprej.

Drugi steber je **oznanjevanje**: da s svojim delom pričujem pred kristjani in drugimi ljudmi dobre volje. »Besede mičejo, zgledi vlečejo.« Vedno najbolj nagovori bogat osebni zgled in nesebično razdajanje za druge.

Ustavimo se še pri tretjem, najpomembnejšem stebru za Župnijsko karitas: to je **dobrodelnost**. Ni vse v denarju, še kako pomemben je občutek zadovoljstva in izpolnitve, ki je v zastojnem razdajanju za druge – ko človek nekaj naredi, ne da bi pričakoval plačilo, ko nekaj naredi iz preprostega Jezusovega naročila: »Jaz pa sem sredi med vami in vam strežem« (prim. Lk 22,27).

Bog daj, da bi v naši domovini bilo še veliko plemenitih in dejavnih kristjanov, ki bodo v drug drugem odkrivali zgled Jezusa Kristusa, ki se je dal vsega na razpologo za služenje. •

gradimo družino

SODOBNA ELEKTRONIKA IN DRUŽINE

Alenka Petek

V današnjem času množične dostopnosti do e-naprav si moramo priznati, da nam njihova uporaba olajša življenje. Prvi stik z računalnikom, tablico, napravo dobi otrok doma. Že od zgodnjih let opazuje starša, ko uporabljata pametni telefon in Facebook. Gleda stare starše pri dnevnem spremljanju nadaljevanj po televiziji ... Otrok vidi in se zelo hitro nauči, da je naprava, ki jo mama ali oče pogosto jemljeta v roke, zanj zelo pomembna. Zelo kmalu začne tudi sam segati po njej. Na začetku nam godi in smo ponosi nanj, da pri tej starosti obvlada rokovanje z določeno napravo. Večkrat mi stari starši s ponosom povedo, kako njihov vnuk pri dveh letih že zna sam poiskati risanke na tablici. Namesto da starši otroku zvečer pred spanjem preberejo pravljico, mu jo predvaja YouTube. Elektronika z otrokom ne vzpostavi čustvenega stika in odnosa, kot ga lahko starši in ki ga v predšolski dobi tudi najbolj potrebuje. Na avtobusu večkrat vidim, kako starši otroku v vozičku dajo telefon, da ne sitnari. Otrok se umiri in pri uporabi oponaša starše.

Otrok v predšolski dobi z uporabo pametnih naprav ne izboljša svojih razvojnih potencialov in ne razvija dodatnih spretnosti ali veščin, ki jih ne bi mogel razviti v vsakdanjih življenjskih situacijah, brez pametnih naprav. Starši splet večkrat uporabljajo kot varuško ter »nekoga«, ki se namesto njih ukvarja z otrokom. Otrok je takrat miren, priden, ne joka, pozoren je na spletno vsebino, in starši imajo mir. Ob pogosti uporabi elektronike v zgodnjih letih se otrok lahko nauči, da se najhitreje pomiri in prijetno počuti ob spletu ali televiziji.

Zelo pomembno je, da že zelo zgodaj znamo otroku postaviti meje in pravila glede samostojne uporabe pametnih naprav in se jih dosledno držimo. Do štirinajstega leta otrokove starosti naj bi bil starš tisti, ki nadzoruje čas, vsebino, gesla, nameščanje aplikacij ...

Iluzorno bi bilo, če bi se poskušali izogniti stiku z moderno tehnologijo, saj si dandanes življenja brez nje skorajda ne znamo več predstavljati. Pametni telefoni na vsakem koraku, računalniki in tablice doma, v šoli in službi, da o dostopu do interneta niti ne govorimo. Rečemo lahko, da smo s sodobno tehnologijo obkroženi povsod, saj si z njeno uporabo skušamo olajšati življenje. Kje pa je tista točka, ko postanemo odvisni od nje? Ko brez svojega pametnega telefona ali igranja igrice na Nintendo ali igralnih konzolah ne

zmoremo niti na počitnicah? Ko se na plaži ne zmoremo z otroki igrati družabnih iger ali kartati, temveč vseskozi spremljamo pametni telefon, da ne bi česa zamudili?

Na počitnicah družin Karitas vsako leto zasledimo pretirano uporabo elektronskih naprav tako pri otrocih, mladostnikih kot tudi starših. Vsako leto že takoj na začetku povemo, da je televizija pokvarjena in da ni mogoče spremljati vseh mogočih dnevnih nadaljevanj. To je za marsikoga šok. Pa ravno sedaj se je vsebina tako zapletla, da se bo prav v tem tednu razrešilo veliko nejasnosti. Ampak pri nas televizija ne dela, je ne uporabljamo. Potem pa izvemo, da bodo že nekako preživeli, saj si bodo doma vse lahko ogledali za nazaj.

Mladostniki in tudi nekateri starši veliko časa preživijo na Snapchatu, Facebooku, Instagramu ter drugih aplikacijah. Za to pa potrebuješ internet. Za dobrobit vseh imamo na počitnicah Karitas omejen dostop do njega. Čeprav smo zaradi tega večkrat deležni kritik in obtoževanj, ne popustimo. Za mnoge je to tako, kot bi se vrnili v kameno dobo.

Večkrat se z mladostniki in starši, ki zelo intenzivno uporabljajo internet, pogovarjamo o varni uporabi le-tega. Ta je še kako pomembna, saj z uporabo interneta in aplikacij delimo osebne podatke, ki tam ostanejo za vedno. Vsi sicer zagotavljajo, da so z nevarnostmi dobro seznanjeni, a kaj kmalu lahko skozi pogovor ugotovimo, da ni vedno tako.

Velikokrat od starejših slišimo, kako so mladi danes zasvojeni s spletom in s svojim pametnim telefonom, ki ga imajo vedno v roki, večina mladih pa meni, da ni tako, da starši pretiravajo. Ampak jaz pravim, da zgledi vlečejo. Ravni ti starši, ki otrokom očitajo zasvojenost, se od svojih telefonov prav tako ne morejo ločiti.

Na počitnicah družin imamo večkrat tudi otroke, ki s seboj prinesejo razne igrice, ki jih zasvojijo in se od njih ne morejo odtrgati. Staršem se to zdi v redu, pravijo, da se med počitnicami morajo malo sprostiti, tako starši kot otroci. Takim otrokom se kmalu začne dogajati, da jih igrice in nabiranje točk tako potegnejo, da ne vidijo ničesar, kar se dogaja v okolici. Pomembnejša jim je elektronika kot pa druženje s sovrstniki, plavanje in skakanje v vodo s pomola. Ko to opazimo, seveda posredujemo in pod pretvezo, da nam jo posodijo, da se bomo še mi naučili, napravo za čez dan zaplenimo. Na začetku je malo težav, proti koncu počitnic pa zaradi pestrosti programa in dogajanja otroci naprave ne pogrešajo. Starši in otroci dobijo izkušnjo, da za lepo preživete počitnice ne potrebuješ elektrone. Treba si je le vzeti čas drug za drugega in med seboj ustvariti odnos, ki naj ne bi trajal samo ta teden. To je popotnica za življenje. Graditi odnose vedno prinese pozitivne rezultate. To je potrditev, da znamo in zmoremo.

Hitro spreminjajoča se tehnologija spreminja tako življenje mladih kot celotne družbe. Z njo si pomagamo in nam olajša delo v šoli, službi, doma. Nujno pa je, da znamo omejiti uporabo tehnologije tako za otroke kot tudi zase. Bomo znali biti dober zgled mladim in graditi na pristnih odnosih? Si vzeti čas za pogovor in klepet s človekom, in ne z elektroniko? •

mlada karitas

PRENAŠANJE IZKUŠENJ MED GENERACIJAMI IN ZNOTRAJ GENERACIJE

Dunja Blaznik

Že od majhnega sem si vedno želela postati učiteljica ali vzgojiteljica. Ne vem točno, zakaj, saj nisem obiskovala vrtca, da bi imela izkušnjo od tam. V šolo sem vstopila s šestimi leti, torej leto prej kot ostali. Kadar smo se s prijatelji »igrali šolo«, sem bila seveda učiteljica.

Pri dopoljenih osmih letih sem postala sestrica, dobila sem bratca, in začela se je prva izkušnja vzgojiteljice, kasneje tudi učiteljice. Brat pravi, da je bil to precej strog vrtec, šola pa še bolj.

Moje predajanje izkušenj se je torej začelo prej kot pri osmih letih. »To ni dobro«, »Naredi tako, bo bolje« sta bili kar vsakodnevni frazi.

Sledil je vpis na srednjo šolo in brez dvomov sem izbrala Srednjo vzgojiteljsko šolo. Znanje in izkušnje s prakse v vrtcih sem prenašala tudi domov. Zmeraj sem se držala načela (in se ga še vedno), da je treba vzgajati z zgledom, izkušnjami in dobrimi praksami.

Po končani srednji šoli sem razmišljala o nadaljevanju študija predšolske vzgoje ali razrednega pouka. V meni je vrelo ogromno vprašanj. Je mogoče vzgajati in prenašati izkušnje tudi v vrtcu? Zdelo se mi je težko in prevladal je poklic učiteljice. Mlajši učenci, ki bolj kot učitelja potrebujejo starša, ali starejši, ki bolj potrebujejo vzor, prijatelja in predvsem prenašalca izkušenj? Prevladalo je drugo. Vpisala sem se na Pedagoško fakulteto, a ne na študij razrednega pouka, ampak matematike in računalništva. Za okolico je bilo kar veliko presenečenje, po pravici povedano tudi zame. Bil je navdih in ni mi žal.

Marsikdo se vpraša, kako lahko poteka predaja izkušenj pri pouku matematike; je to sploh mogoče? Tehnike za hitrejše in spretnejše računanje, asociacije za pomnjenje obrazcev – kaj pa je to drugega kot izkušnje? Menim, da je take vrste pouk učencem bližji kot

suhoparno obkroževanje obrazcev, češ »obkrožili smo ga, treba ga je znati«.

Največ izkušenj pa lahko predam na letovanju Biserov. V letih, ko sem bila animatorka, se je to kazalo kot napotki in ideje animatorjem za delo v skupini mladostnikov, vodenje dejavnosti, preproste izkušnje življenja ali pa samo pogovor z mladostniki, ko imajo vprašanja, kako naprej v življenju. Take izkušnje so dragocene zanje, še bolj pa zame. Kot sovoditeljica in kasneje voditeljica, ko sem imela pregled nad skupino animatorjev, sem lahko predajala izkušnje, znanja in ideje, ki sem jih prejela od izkušenejših animatorjev. Zadnja tri leta v vlogi vodje tehničnih ekip so namenjena predajanju izkušenj in idej za tehnično podporo animatorjem. Večina kuharjev ima več izkušenj z delom v kuhinji, saj je to njihov poklic. Ni mi težko, celo z veseljem sprejemem njihove napotke. Letos sem se naučila hitreje in spretnije rezati čebulo, narediti »šmorn«, kakšen je pravi čas za peko pite. Moje delo je predaja informacij skupine, ki zaključuje letovanje, skupini, ki šele začneja. Od količin hrane, prilagajanje urnika, izkušenj pri naročanju hrane in nakupovanju do pranja perila in uporabe klime.

Sodelovanje med generacijami ali pa znotraj generacije se mi zdi pomembno, saj zagotavlja prenos, izmenjavo znanja in izkušenj na področju dela, solidarno pomoč, druženje, učenje, pomoč ene generacije drugi, ustvarjanje, ohranjanje in širjenje socialne mreže. •

na obisku

ŽUPNIJSKA KARITAS SV. JANEZ BOSKO V MARIBORU

Polona Šporin

Župnija Sv. Janez Bosko, ki se razprostira na področju Nove vasi in Borove vasi v Mariboru, je ena mlajših župnij v mestu. Od ustanovitve župnije leta 1981 so salezijanci *svoje poslanstvo opravljali v stanovanjski hiši na Dragonijevi 6*. Današnja cerkev je prostorna in je del širšega arhitekturnega kompleksa Don Boskovega centra Maribor.

ŽK Sv. Janez Bosko v Mariboru je bila leta 1991 med prvimi ustanovljenimi na področju naše nadškofije. Od vsega začetka ŽK v sodelovanju vodita Jožica Brus in Olga Semelbauer Šimić, ki v pogovoru pove, da se je število ljudi, ki prihajajo po pomoč, zaradi slabšanja socialnih razmer v mestu skozi čas povečevalo. V prvih letih so materialno pomoč nudili 25 osebam, danes k njim po materialno pomoč prihaja 95 ljudi, predvsem starejših, ki se z nizkimi pokojninami le s težavo preživljajo, samskih oseb in družin

z otroki. Po navedbam ge. Semelbauer so to najranljivejše skupine na področju njihove župnije. Opažajo, da ima veliko ljudi, ki poiščejo pomoč pri njih, tudi težave v duševnem zdravju, ki so lahko posledica dolgo trajajoče stiske.

Ker so v njihovi župniji šele pred kratkim dobili ustrezne prostore za pastoralno delo, se tudi ŽK ves čas delovanja srečuje s prostorsko stisko in je v svojem delu omejena. Zato njihova pomoč obsega zlasti materialno pomoč v prehranskih artiklih, ki jih pridobijo iz več virov – iz ukrepa EU, subvencionirane hrane in t.i. donirane hrane preko Nadškofijske karitas Maribor. Materialno pomoč nudijo tudi družinam s šoloobveznimi otroki v obliki šolskih potrebščin, razdeljujejo tudi ozimnico. Pomoč razdelijo takoj, saj primernih skladiščnih prostorov nimajo. Trenutno imajo na voljo prostore v nekdanjem župnišču, ki pa je nekoliko od-

daljeno od novega središča in cerkve.

V preteklosti so v župniji pogosto sodelovali pri pravih raznih pogostitev, ponosni so na sodelovanje pri organizaciji rednega letnega romanja sodelavcev Nadškofijske karitas Maribor v letu 2016 in na vsa druga dobra sodelovanja v župniji in dekaniji.

Sodelavke ŽK Sv. Janez Bosko se redno udeležujejo izobraževalnih srečanj, romanj, duhovnih obnov in drugih dogodkov, ki jih organizirata Nadškofijska karitas in župnija. Redno so navzoče tudi na srečanjih sodelavcev Karitas na dekanijski ravni. Ta srečanja jim veliko pomenijo, saj na njih dobijo potrditev, da je dobro vztrajati v karitativnem delu, in spodbude za nadaljnje delo, si izmenjujejo izkušnje, se družijo in povešujejo. Internih srečanj pripravijo 5–6 na leto, pridruži se jim tudi duhovnik.

Sodelavci ŽK Sv. Janez Bosko iz Maribora si želijo svoje delovanje razširiti tudi na nudenje nematerialne pomoči, kar bo mogoče, ko bodo pridobili prostore, namenjene samo za delovanje ŽK. •

»DOBRO JE NE DELATI SLABO, JE PA SLABO NE DELATI DOBRO.«

papež Frančišek

prevod: P. Ivan Herceg DJ, vir: Vatican news

»Ne žalostite Božjega Svetega Duha, s katerim ste bili kot s pečatom zaznamovani za dan odkupitve. Naj izginejo med vami vsakršna ujedljivost, vsakršno besnenje, jeza, rohnenje in preklinjanje z vsakršno hudobijo vred. Bodite drug do drugega dobrosrčni in usmiljeni ter drug drugemu odpuščajte, kakor je tudi vam Bog milostno odpustil v Kristusu.

Posnemajte torej Boga, saj ste njegovi ljubljeni otroci, in živite v ljubezni, kakor je tudi Kristus vzljubil nas in je daroval sam sebe za nas kot blago dišečo daritev in žrtev Bogu.« (Ef 4,30-5,2)

Toda kako se žalosti Svetega Duha? Svetega Duha smo vsi prejeli pri krstu in birmi, zato je potrebno, da ga ne žalostimo, da torej živimo na način, ki je skladen s krstnimi obljubami, obnovljenimi med sveto birmo. Te obljube imajo dva vidika: odpovedati se zlu in pripadati dobremu.

Odpoved zlu

Odpovedati se zlu pomeni reči »ne« skušnjavam, grehu, satanu. Še bolj konkretno to pomeni reči »ne« kulturi smrti, ki se kaže v begu od resničnosti v lažno srečo, zaznamovano z lažjo, prevaro, krivičnostjo in zaničevanjem drugega. Vsemu temu se reče »ne«. Kako se temu reče? »Ne.« Novo življenje, ki nam je bilo dano v krstu in ima kot svoj vir Svetega Duha, zavrača vedenje, ki ga obvladujejo čustva, ločitve in nesoglasja. Zaradi tega apostol Pavel opominja, naj odstranimo iz svojega srca vsakršno ujedljivost, vsakršno besnenje, jezo, rohnenje in preklinjanje z vsakršno hudobijo vred (v. 31). Teh šest elementov ali nagobjenjenj, ki kalijo veselje Svetega Duha, zastruplja srce in vodi v kletev proti Bogu ter proti bližnjemu.

»Dobro je ne delati slabo, je pa slabo ne delati dobro.«

Vendar pa ne zadostuje ne delati hudo, da smo dobri kristjani. Treba je pripadati dobremu in delati dobro. Zato sv. Pavel nadaljuje: »Bodite drug do drugega dobrosrčni in usmiljeni ter drug drugemu odpuščajte, kakor je tudi vam Bog milostno odpustil v Kristusu« (v. 32). Večkrat se zgodi, da slišimo nekatere praviti: »Nikomur ne delam nič hudega.« Misli, da je svetnik. Ne. Pa dobro, mu delaš? Koliko oseb ne počne nič hudega, pa tudi ne nič dobrega, in zato njihovo življenje mineva v ravnodušnosti, v brezčutnosti, v mlačnosti. Taka drža je nasprotna evangelijski. To si

zapomnite. Če si boste zapomnili: »Dobro je ne delati slabo, je pa slabo ne delati dobro.« Ponovimo: »Dobro je ne delati slabo, je pa slabo ne delati dobro.«

Bodite protagonisti v dobrem!

Danes vas spodbujam, da postanete protagonisti v dobrem! Ne zadovoljite se s tem, da ne delate nič slabega, saj je vsak kriv za tisto dobro, ki bi ga lahko storil, pa ga ni. Ni dovolj ne sovražiti, treba je odpuščati; ni dovolj ne biti zagrenjen, treba je moliti za sovražnike; ni dovolj ne biti vzrok za ločitev, treba je prinašati mir tja, kjer ga ni; ni dovolj ne govoriti slabo o drugih, treba je prekiniti, če slišimo slabo govoriti o drugem. Ustaviti govorice. To pomeni delati dobro. Če se ne upremo zlu, ga z molkom množimo. Treba je posredovati tam, kjer se širi zlo, kajti zlo se širi tam, kjer ni smelih kristjanov, ki se mu uprejo z dobrim in ki hodijo, kot opominja sv. Pavel, v dejavni ljubezni.

Vsak dan recimo »ne« zlu in »da« dobremu

Hodite v dejavni ljubezni! Naj nas Devica Marija podpira s svojo materinsko priprošnjo, da bo vsakdo od nas vsak dan lahko z dejanji rekel »ne« zlu in »da« dobremu. •

Predlog za delo v skupini:

Delavnica 1:

- Po prostoru nastavimo tri liste z napisi: slaba dejanja, dobra dejanja, zamujena dejanja.
- Udeležence povabimo, da se sprehodijo po prostoru in napišejo na liste misli, ki jim pridejo na misel. Za to jim pustimo nekaj minut ob sproščujoči glasbi.
- Nato jih povabimo, da se vsakdo sprehodi do lista, ki ga najbolj nagovarja, in si od tam izbere eno dejanje, ki ga je napisal nekdo drug, ne on.
- Na manjši list si napiše dejanja ljubezni, ki mu pridejo na misel ob tem dejanju in bi jih lahko udeležil, pa tudi taka, ki jih ni storil, pa bi jih lahko.
- Ko si zapišejo dejanja ljubezni, se o teh idejah z nekom v paru pogovorijo in poiščejo še nove ideje.
- Na koncu si v skupnem krogu podelimo od vsakega eno misel, novo idejo, ki smo jo danes dobili, kje bi lahko dejavno živeli ljubezen.

Delavnica 2:

- Za to delavnico potrebujemo fotogovorico. Če je nimamo, lahko izberemo nekaj naključnih

VSE, KAR HOČETE, DA BI LJUDJE STORILI VAM, TUDI VI STORITE NJIM! TO JE NAMREČ POSTAVA IN PREROKI.

Cveto Uršič

Pred nekaj tedni je bilo v enem izmed slovenskih dnevnikov objavljeno pismo, v katerem je avtor kritično razmišljal o delovanju Karitas kot dela katoliške Cerkve. Avtor je zapisal, da je Karitas verska organizacija, katere temeljni namen je širjenje vere. Temu naj bi bilo podrejeno vse, tudi dobrodelnost, ki jo sicer izvaja Karitas. Zato se je spraševal, ali je dobrodelnost, ki jo izvajajo naši prostovoljci, res iskrena, ali pa je samo sredstvo za širjenje vere. V nadaljevanju se avtor obregne tudi v finance. Moti ga, da so programi, ki jih izvajamo v Karitas, (so)financirani iz javnih sredstev. Moti ga tudi, da Slovenska karitas od vsakega evra donacij »samo« dobrih 90 centov daje neposredno v roke pomoči potrebnih – sprašuje se, kam gre preostali del donacije.

Na Slovenski karitas smo pripravili odgovor, ki pa žal ni bil objavljen. So pa tovrstna vprašanja oziroma kritike kar pogoste. Zato bom v nadaljevanju poskusil nanje na kratko odgovoriti.

slik, ki prikazujejo dobra dela, zapuščenenost ipd. Uporabimo toliko fotografij, da se udeleženci ob njih razporedijo v skupine po tri.

- Fotografije razdelimo po prostoru in udeležence povabimo, da se zberejo ob tistih fotografijah, ki jih najbolj nagovarjajo – največ trije udeleženci ob eni fotografiji.
- V skupinicah se pogovorijo, kako to, da jih je nagovorila prav ta fotografija. Podelijo si ideje, kakšna dejanja ljubezni vidijo v tem, in tudi dejanja, ki bi jih lahko storili, pa jih ne storijo, npr. z izgovori: »To pa ni odvisno od mene. To se me ne tiče. Za to nisem jaz odgovoren.« V pogovoru naj poiščejo ideje, kako se lahko borijo za več, kako se lahko borijo za pravičnejšo družbo, kako so lahko bolj aktivni.
- S celotno skupino si na koncu podelite eno idejo, kako vaša Župnijska karitas ni samo nema opazovalka ob neki krivici, ampak aktivno spreminja usodo. Podelimo si nov način, kako bomo aktivni v dobrem v tem pastoralnem letu, ki je pred nami.

Res je, Karitas je v Sloveniji ustanovljena na podlagi cerkvenega prava. Vendar pa veljajo zanjo določbe sporazuma iz leta 2004 med Republiko Slovenijo in Svetim sedežem o reševanju pravnih vprašanj, kjer je zapisano, da Karitas spada med dobrodelne in socialne cerkvene ustanove, vendar deluje pod enakimi pogoji kot druge organizacije, ki se v Sloveniji ukvarjajo z dobrodelnostjo in družbeno solidarnostjo. Karitas ima torej na podlagi določb Zakona o humanitarnih organizacijah status splošne dobrodelne organizacije. To med drugim pomeni, da se lahko prijavi na vse javne razpise, občinske ali državne, pod enakimi pogoji kot vsaka druga humanitarna organizacija.

V Karitas prostovoljci in zaposleni nudimo pomoč vsem ljudem v stiski, ne glede na spol, narodnost, vero, družbeni položaj ali katerokoli drugo osebo okoliščino. Sredstva, ki jih pridobimo, porabimo skrajno racionalno in za namene, za katere so bila pridobljena. Vsakdo, ki je kdaj kandidiral za sredstva na javnih razpisih, pa ve, da mora del sredstev zagotoviti sam. Zato v resnici približno 10 % donacij porabimo za delovanje (računovodstvo, plače zaposlenih ipd.) in za stroške izvedbe posamezne akcije. Na tak rezultat smo ponosni, saj ga zmorejo le redke dobrodelne organizacije.

V nadaljevanju avtor navaja, da je Karitas ustanovljena za širjenje vere. Res je, da sodelavci Karitas ravnamo v odnosu do vsakega uporabnika v duhu evangelija, sledeč zlatemu pravilu, ki je zapisano v Svetem pismu, pa tudi v Tori, Koranu, učil ga je Konfucij: **»Vse, kar hočete, da bi ljudje storili vam, tudi vi storite njim! To je namreč postava in preroki!« (Mt 7,12).** Tudi na to smo ponosni, saj na ta način sledimo temeljni etični zahtevi – z vsakim človekom ravnaj človeško! Do vsakogar bodi spoštljiv in upoštevaj versko tradicijo, kulturo in vrednote vsakega posameznika. Ob tem pa je seveda tudi res, da Karitas ni samo dobrodelna organizacija, ampak je socialni angažma Cerkve tudi del neskončnega razgrinjanja zgodovine odrešitve v času, kot zelo poudarja papež Frančišek. »Nepravična delitev dobrin nas je pripeljala v razmere družbenega greha, ki kriči do nebes, preštevilnim našim bratom pa onemogoča, da bi živeli polno življenje,« je rekel papež Frančišek leta 2013 na enem prvih srečanj z novinarji.

Da v Karitas res delamo tako, kot smo zapisali v prejšnjem odstavku, in da nam ljudje zaupajo, potrjujejo tudi številke. Vsako leto skoraj 11.000 prostovoljcev opravi približno 550.000 ur prostovoljnega dela. Lani smo v mreži Karitas pomagali skoraj 165.000 ljudem. Nenazadnje, zaupanje v delo Karitas je izkazalo tudi več kot 16.000 ljudi, ki so lani del dohodnine namenili Slovenski karitas. To zaupanje smo v Karitas pridobili z odprtostjo do vsakega posameznika v stiski in ničelno toleranco. In taka bo Karitas ostajala tudi naprej. •

MOČ MLADOSTI

Luka Oven

Mladinska izmenjava v okviru projekta Youth United

Več kot 35 mladih iz Slovenije, Bosne in Hercegovine ter Srbije se je od 19. do 25. julija v Centru za pastoralo mladih Janez Pavel II. v Sarajevu zbralo na izmenjavi, imenovani POWER OF YOUTH – Moč mladosti.

12

Izmenjava je osrednji dogodek projekta Youth United – YOU!, ki ga sofinancira Evropska unija preko programa Erasmus +, izvaja pa ga Caritas Bosna in Hercegovina skupaj s Slovensko karitas, Caritas Srbije in skupno 15 mladinskimi organizacijami iz teh držav. Cilj projekta je okrepiti povezovanje mladih, spodbujati multietnično sodelovanje in medverski dialog.

Med bivanjem v Sarajevu so se udeleženci, ki pripadajo različnim organizacijam, narodom in religijam, srečali in se družili, obiskali prestolnico Bosne in Her-

cegovine in njene znamenitosti ter z interaktivnim pristopom govorili o predsodkih, stereotipih, človekovih pravicah in demokraciji.

Mladi so v soboto, 21. julija, obiskali mošejo, katoliško in pravoslavno cerkev v središču Sarajeva, kjer so imeli priložnost izvedeti več o običajih, podobnostih in razlikah med krščanstvom, islamom in judovstvom. Po obisku so s pomočjo delavnice, ki so jo organizirali predstavniki združenja Mladina za mir iz Bosne in Hercegovine, razširili svoje znanje o osnovnih pojmi, povezanih s temi religijami.

V prihodnjih dneh so udeleženci z zabavnim programom medkulturnih večerov s priložnostmi držav, iz katerih so prišli, spoznali podobnosti in razlike v

kulturah, ki jim pripadajo, razpravljali o problemih mladih v teh treh državah, predlagali, kako vplivati nanje, ter poudarili primere dobre prakse, pa tudi načrtovali kampanjo ozaveščanja o položaju mladih v regiji in potrebo po oblikovanju boljše prihodnosti za vse, ki se bo prihodnje leto izvajala v okviru projekta Youth United – YOU. •

Jasmin (BiH):

Dobil sem veliko novih prijateljev, novih izkušenj, ki jih še nisem doživel. Zelo mi je žal, da se razhajamo, in upam, da bomo kmalu spet videli na seminarjih, se še več družili, zabavali in pridobili novo znanje.

Zala (Slovenija):

Znanje, ki sem ga pridobila tukaj, bom lahko ponesla v življenje. O sebi sem se naučila, da tudi jaz prehitro ustvarim predsodke. Če prehitro sklepamo o drugi osebi, lahko uničimo prihodnja prijateljstva. Če bi na tej izmenjavi ravnala v skladu s predsodki, ne bi tako hitro dobila tako dobrih prijateljev.

Marija (Srbija):

Bilo je prelepo, pridobila sem nove izkušnje in delavnice so bile zelo koristne. Spoznala sem nove kulture in religije, za kar v Beogradu nisem imela priložnosti. Čeprav smo različni (jezik, narod, kultura), smo vsi isti in tukaj smo pozabili na razlike.

Sofinancira program
Evropske unije
Erasmus+

koper

STREHA NAD GLAVO

Primož Erjavec

Delovni tabor Banjaluka 2018

Od nedelje, 29. julija, do sobote, 4. avgusta, je v vasi Priječani v Bosni potekal delovni tabor Streha nad glavo. Mojstri in dijaki Škofijske gimnazije Vipava so ob pomoči predstavnikov Škofijske karitas Banjaluka pomagali dograditi hišo družini, ki jo je poleg revščine doletela še nesreča.

Najprej je bilo dogovorjeno, da bodo pomagali pri urejanju doma starejšima moškima, vendar se je pojavila nova, hujša stiska. Oče je namreč ostal sam s petimi majhnimi otroki. Pred dvema mesecema je 33-letna mama umrla zaradi infarkta, najmlajši otrok ima 6 mesecev, najstarejša hčerka pa 11 let. Oče je bil občasno zaposlen, vendar je sedaj zaradi otrok doma. Hiša je v slabem stanju, socialna služba mu je naročila, naj zgradi vsaj še eno sobo, sicer mu

bodo vzeli otroke. Škofijska karitas Koper je iz zbranih sredstev v postni akciji Ne pozabimo že nakazala 8.000 EUR za nakup materiala.

Tako je bil letošnji tabor, že 17. po vrsti, spet odgovor na veliko stisko družine na območju banjaluške Karitas. Zadnji julijski teden je ekipa petih prostovoljcev zgradila ostrešje družini Živković in oddala nekaj paketov družinam posvojencev.

Družina Živković, ki stanuje na koncu dolge makadamske ceste v hribih nad Banjaluko, nas je pričakala z veseljem. Veseli so bili tudi paketa hrane, ki smo jim ga predali ob začetku. Očetu Mladenku se nehote prikrađejo solze v oči že ob našem prvem srečanju, spomin na preminulo ženo je boleč. Prejšnji dan sta minila dva meseca, ko jo je pri pomivanju posode izdalo srce. Ob zadnjem obisku pokopališča se je 17-mesečni Kristijan oklenil slike na gomili in klical mamo. Bolečina je velika, a življenje mora iti dalje.

Da bo lahko obdržal vseh pet otrok, je Mladenko z donacijo kopske Karitas naredil prizidek za dodatne otroške sobe. Živkovičevih nismo našli vseh doma, 6-mesečni dojenček in 11-letna hči sta namreč pri tetici in se vrneta konec tedna. Kako bosta pogledala, ko bosta našla domačo hišo z novim prizidkom, kjer bo družini omogočeno ostati skupaj. 9-letni Dalibor je bil kot zgovorna družba in pomožni delavec ves čas pod nogami. Morda bo on bodoči gospodar ali pa ga bo kot mnoge Bosance želja po boljšem zaslužku privedla v Slovenijo. Zaposlitvena in finančna situacija v Bosni res ni rožnata. To ve tudi najstarejši Danjel, ki odhaja v 9. razred. Delo na ostrešju nam je lepo teklo, letos se z Bosanci zelo dobro dogovarjamo o rešitvah in izvedbah. Po dveh dnevih smo delo dokončali. Oče Mladen nam je pripravil presenečenje, okusen bosanski sač. Kar sijal je od zadovoljstva, da lahko svojim dobrotnikom tudi sam nekaj ponudi. Človek vedno, tudi ko je v največji revščini, potrebuje možnost, da ohrani dostojanstvo. Od družine smo se poslovili z darilom za šolajoče se otroke, ki jih bo Karitas spremljala v programu posvojitve na razdaljo.

Drugi del tedna smo se posvetili strehi na dijaškem domu Karitas v Prijedoru. Obiskati smo uspeli tudi gospodarja lanske na novo prekrita hiše ter družine, ki se je z našo pomočjo pred dvema letoma iz barake preselila v lepo hišo. Našega obiska sta bili veseli tudi materi samohranilki s sinovoma, ki sta zaradi svoje situacije že nekaj let v programu posvojitve na razdaljo. •

POLNO PRGIŠČE LEPOTE

Jožica Ličen

Od 13. do 17. avgusta je na Sinjem vrhu nad Ajdovščino potekala 24. mednarodna likovna kolonija Umetniki za Karitas pod naslovom »Polno prgišče lepote ...« (I. Cankar). S tem geslom se Škofijska karitas Koper poklanja Ivanu Cankarju, ki je v svojih delih, prav tako kot Karitas, opozarjal na socialno problematiko v družbi. Tudi danes so njegove besede še kako aktualne. Izkupiček prodanih likovnih del bo Karitas namenila pomoči mladim.

Od ponedeljka do petka so v ateljeju na Sinjem vrhu skupaj s častnim gostom Klavdijem Tutto ustvarjali izbrani umetniki: Marina Bahovec iz Ljubljane, Da-

mijana Bijek iz Ivančne Gorice, Sead Emrić iz Bosne, Vivijana Kljun je razpeta med Sežano in Trstom, Mirjana Matič je iz Istre, Vinko Prisljan iz Radencev, Milan Razboršek iz Izlake, Pia Zavrtanik iz Ajdovščine in Tadej Žugman iz Ljubljane. Občasno so bili prisotni tudi strokovni sodelavci Jože Bartolj, Silva in Azad Karim, Bogdan Soban, Milena Gregorčič, Janez Štros in Tone Seifert, vse dni pa Lucijan Bratuš, Mira Ličen Krmpotič ter likovna kritičarka Anamarija Stibilj Šajn in voditeljica projekta Umetniki za Karitas Jožica Ličen. Za vse je gostoljubno skrbela družina Vidmar.

Delovno vzdušje, ki je zajemalo tudi medsebojno spoznavanje in izmenjavo izkušenj, je najprej zaznamoval drugi dan kolonije, ko so umetnike obiskali številni mediji. Najbolj pogosto je bilo vprašanje, zakaj darujejo svoj talent in svoj čas v koloniji Umetniki za Karitas? V pogovoru, ki ga je vodil Jože Bartolj, pa smo spoznali drug drugega in ob poslušanju je prevladalo spoznanje, da je umetnost sila, ki spreminja človeka in družbo. Kar nekaj pozornosti smo posvetili 24-letni zgodovini Umetnikov za Karitas, saj so bili prav vsi letošnji udeleženci v tej koloniji prvič.

Na praznični dan smo na gradu Kromberk družno obiskali pregledno razstavo iz različnih ustvarjalnih obdobjev akademskega slikarja in grafika Klavdija Tutte. Ena od umetnic ga je vprašala, če živi že 200 let, saj je bilo razstavljenih ogromno slik. Pod večer pa smo se zbrali pri sveti maši na Otlici, ki jo je ob somaševanju domačega župnika in še treh duhovnikov daroval dekan vipavske dekanije. Sodelovanje pri maši je bilo zaupano umetnikom. Moram reči, da je bil to korak naprej v primerjavi s preteklimi kolonijami, saj za nikogar, ki pride, ne vemo o njegovi veri, tako da je bilo to prijetno presenečenje. Pri maši smo se spomnili tudi pokojnih umetnikov, ki so sodelovali v koloniji Umetniki za Karitas – naj omenim samo nekatere: Marjan Tršar, Stane Jarm, Apolonijo Zvest, Zmago Jeraj, Zmago Posega in še deset drugih. Po maši smo

družno obiskali Hieronimov grob in tja pod Sinji vrh je zazvenela Slomškova V nebesih sem doma.

Višek druženja je bil v četrtek, saj je ob dnevu odprtih vrat delovno vzdušje obiskalo mnogo ljubiteljev likovne umetnosti, prišlo pa je tudi veliko slikarjev, ki so 'prgišče lepote' oplemenitili s svojim delom. Skulpturo Ivana Cankarja je v lesu z motorno žago ustvaril Vlado Cencelj.

Pod noč so bila na ogled že postavljena nastala likovna dela, saj je 61 avtorjev ustvarilo kar 124 slik in še nekateri so sporočili, da jih prinesejo kasneje.

V kulturnem programu so nas kot vedno razveselili Mladi z Gore, še posebej pa domači pevski zbor Angelski spev, ki je prav v za namen prvič zapel himno kolonije Prgišče lepote. Besedilo zanjo je napisala voditeljica Župnijske karitas Otlica Ivica Vidmar, uglasbila pa njihova zborovodkinja prof. Katarina Vidmar. Dodatno vzpodbudo za ustvarjanje za druge in pomoč ljudem v stiski sta z nagovorom in zahvalo prispevala koprski škof dr. Jurij Bizjak in ajdovski župan Tadej Beočanin. Veseli smo bili obiska prijateljev in znancev, tudi generalnega tajnika Slovenske karitas Cveta Uršiča, generalnega vikarja kopske škofije Slavka Rebca in še mnogih drugih.

Druženje obiskovalcev in umetnikov se je zavleklo pozno v večer, saj je bil pogled na dolino pod Sinjim vrhom tja daleč do morja in zvezd enkrat.

Vsi udeleženci so v znak hvaležnosti za celotredensko sodelovanje prejeli lično zahvalo škofa Jurija, protokolarno vino župana Tadeja in okus iz Vidmarjeve shrambe. Jasmina in Marinka sta vse prijazno izročili, medtem ko sva z Anamarijo predstavili letošnje udeležence.

V veselje umetnikov in tudi vseh nas, ki v tem gibanju sodelujemo, je bila odločitev nekaterih obiskovalcev, da še sveža likovna dela rezervirajo in bo tako tudi njihov dom postal prgišče lepote in dobrote.

Razstava Umetniki za Karitas 2018 bo na Sinjem vrhu do konca septembra, oktobra pa se seli v Koper. •

PRGIŠČE LEPOTE

Prgišče lepote v objemu dobrote,
lepota oči se v srcu množi.

Ljubezen zravna še skalnata tla,
pri meni, pri tebi naj bo doma.

Vijugasta pot je speljana na vrh,
kjer sinje nebo je in sinji pogled.
Je Božja tu setev vzkalila močno,
pesem, vrisk srca, mogočna poteza je čopiča.

Cesta življenja gre gor in navzdol,
veseli ljudje so bogat blagoslov.
Nebesa na zemlji, slovenski domači.
Vera, ljubezen, dobrotava ravnajo vsa težka nam pota.

Srce vztrepeta in zahvali Boga,
misel poroma prav tja do neba,
dragi so naši tam srečni pri Njem,
odsev so prgišča lepote v obrazu neskončne Božje dobrote.

Ijubljana

V PRIJAZNEM POMURJU

Ladka Hunjet

29. poletni tabor slepih in slabovidnih Slovenije je potekal od 16. do 22. julija 2018. Prvič smo bivali v Osnovni šoli Razkrižje, ki je poimenovana po skladatelju Janezu Kuharju. V hiši Karitas nasproti župnijske cerkve smo imeli večerje. Bilo nas je okoli 40 udeležencev in naših spremljevalcev. Tudi ta tabor je bil vsebinsko zelo bogat.

Na sorazmerno majhnem območju smo si ogledali več zanimivih muzejskih zbirk, ki so nam jih zavzeto predstavili prijazni domačini. V Dimnikarskem muzeju nas je dimnikarski mojster Branko pospremil v prostor, kjer je razstavljeno vse, kar je dimnikar uporabljal pri svojem delu. Predmete smo lahko potipali. Zato si zdaj boljše predstavljamo, kakšna je delovna obleka z lučjo in raznovrstnimi krtačami, pa tudi svečano obleko. Branko in žena Jožica sta nam postregla z domačimi dobrotami. Pri njiju smo si ogledali še Šuštarški muzej, v roki držali usnjen čevljar, ki ga je izdelal domači »šuštar«, potipali trinožni čevljarški stol, razno orodje, kopita, lesene žebličke itd.

Muzej vozovnega in podkovnega kovaštva sta nam predstavila Anton in Agata. Izvirno kovaštvo v družini Horvat ima svojo 150-letno tradicijo. Kovač Anton nam je povedal, kako so pomagali tudi revnim kmetom. Pred nami je izdelal žebelj in videli smo, kako to delo poteka. Imajo lepo zbirko raznega orodja in

ročno izdelanih kovaških spominkov ter zbirko dragocenih mečev, ki jih je Anton izdelal sam. Zbral je tudi kolarsko orodje in razne izdelke. Otipali smo kolo, ki je bilo izdelano iz jesenovega lesa, os pa iz hrastovine.

Sprejela sta nas tudi Drago in Irena ter nam predstavila potek žganjekuhe iz domačih jabolk in hrušk ter izdelavo likerjev iz raznovrstnega domačega jagodičja. Likerje smo lahko pokusili. Deležni smo bili še žganjekuharske južine, se pravi kruha, namočenega v žganju in posutega s sladkorjem. Pred slovesom smo še malo posedeli na klopi v utici v obliki soda, ki je postavljena na vrtu.

V občinski hiši nas je sprejel g. Stanko, ki je župan od začetka samostojne občine v letu 1998. Spoznali smo, da z vsem srcem živi in dela za to občino. Opisal nam je prehojeno pot do potrebne infrastrukture in reševanje problema odhajanja mlade populacije.

Eno dopoldne so med nas prišli otroci iz vrtca. Pokazali smo jim govorečo uro za slepe, belo palico ter telefon na dotik z govorno podporo. Nad slednjim so bili mali nadebudneži najbolj navdušeni. Ob koncu druženja sta Jernej in Benjamin vzela v roke harmoniko, da smo se lahko mi in malčki razigrano zavrteli v ritmu domačih viž.

V četrtek smo se odpeljali v Prekmurje, obiskali podjetje Lušt, pomalicali ob Bukovniškem jezeru in si nazadnje ogledali še Tropski vrt v Dobrovniku.

V rastlinjaku Lušt v vasi Renkovci zorijo luštni paradizniki. Marsikaj zanimivega o njih nam je povedala ga. Nika. Pridelujejo kar 100 različnih vrst. Opraševanje poteka s pomočjo čmrcljev. Imajo okrog 8,5 ha s steklom pokritih površin, ogrevanih z geotermalno energijo iz vrtine v neposredni bližini. Občudovali smo visoke rastline, speljane po ceveh, polne lepih plodov paradiznika, ki smo ga na koncu tudi pokusili.

V Dobrovniku nas je v Tropskem vrtu sprejela ga. Lea in nam z veseljem spregovorila o orhidejah, po katerih so po Sloveniji najbolj prepoznavni ter jih na leto pridelajo približno 2 milijona. Poleg teh cvetočih rožic imajo celo vrsto tropskih rastlin, med drugim ananas, ki raste v zemlji, le njegovi dolgi listi štrlijo

v nebo. Nadvse osupljiv je bananovec, saj njegovi polni ter slastni šopi banan ponosno rastejo navzgor.

V soboto dopoldne smo se z dvema čolnoma spustili po reki Muri. Vodnika Rok in Niko sta na določenih mestih tudi nas spodbudila k veslanju. Posebno adrenalinsko je bilo veslanje tik pred pristankom v vasi Ižakovci, po eni uri vožnje. Vodostaj Mure je bil takrat v povprečju dva do tri metre.

Naš Jernej nam je polepšal vožnjo z lepo pesmijo Mirno nam plove čolnič življenja.

Večkrat smo se pridružili domačinom pri sveti maši v cerkvi sv. Janeza Nepomuka. V nedeljo je Danijela obe berili prebrala v Braillovi pisavi. G. župnik Franc nas je že ob našem prihodu na tabor prijazno sprejel in se rad pomudil med nami. V nedeljski pridigi nas je nagovoril, naj si vzamemo čas zase ter za sočloveka.

Pod vodstvom Natalije smo vsako jutro telo prebudili s telovadbo. Nekaj popoldnevo smo namenili vodnim vragolijam in sončenju v kopališču Ljutomer. Razdalje smo lahko premagovali tudi s tandemi. Uspešno smo izpeljali namizni tenis za slepe (showdown). Znova je vse tekmece premagal Jure Srebrovič.

Zelo hitro so minili taborski dnevi. Skrinjica spominov je spet bogatejša. Pristrčno se zahvaljujemo Škofijski karitas Ljubljana za vso pomoč, Primožu, Urški in Marjetki za vzorno organiziran ter izpeljan tabor, vsem, ki so na šoli poskrbeli za naše obroke, mami Mileni za okusne domače kulinarčne dobrote ter spremljevalkam in spremljevalcem za njihove oči, ki so gledale tudi za nas. •

maribor

POLETNA DRUŽENJA V VDC ČEBELA

Karmen Fridrih

... z »arhijem« in kaplanom

Presenečenja so vedno nekaj posebnega. Posebej če so pripravljena iz srca in od ljudi, ki to naredijo na najbolj iskren način. Ker v naši hiši nikoli ne manjka dobrih idej, smo se odločili, da tokrat mi presenetimo. Pozornosti je bil deležen domači kaplan, za katerega so naši varovanci pripravili presenečenje. Tina mu je narisala risbico, Breda nabrala šopek rož, vsi skupaj pa smo ga obiskali v župnišču, da bi mu čestitali za njegov praznik. Ampak na žalost ga nismo našli doma.

Čas za nas si je zato vzel arhidiakon Jože Vogrin, ki nas je v kaplanovem imenu pogostil s kavo. Kaplan Robi pa seveda ni pozabil, da smo ga iskali, zato nas je naslednji dan prišel obiskat v Čebelo in nas pogostil s slastnim sladoledom. Vzel si je čas za nas in dopoldan je minil ob igranju namiznega tenisa.

V zahvalo smo arhidiakona in kaplana povabili na domače pripravljeno kosilo. Tako preživeti trenutki so za varovance VDC Čebela res nekaj posebnega.

... z Duško in Miranom

Delati kaj dobrega, iskrenega, prostovoljnega je res nekaj, kar se ne da nadomestiti s plačilom. Za tovrstno delo se je odločila ga. Duška, ki ima veliko pozitivne energije in ji lepih besed in dobre volje nikoli ne manjka. Kljub polnemu urniku se je odločila, da bo po svojih zmogljivostih prihajala na druženje z varovanci VDC Čebela. Da je vzdušje še boljše, včasih pripelje s seboj partnerja, ki pa brez svoje velike ljubezni, harmonike, ne gre nikamor. Varovanci pa neizmerno obožujejo harmoniko in petje ter takšne skupne trenutke. Želimo, da bi si lahko Duška in Miran še večkrat vzela čas za nas.

V VDC Čebela smo hvaležni za take ljudi, ki svoj razpoložljivi čas nesebično delijo z drugimi. •

SVETA MARIJA, PROSI ZA NAS

Polona Šporin

V nedeljo, 12. avgusta, je potekalo VII. nadškofijsko romanje starejših na Ptujsko goro, ki smo se ga udeležili tudi stanovalci in spremljevalci iz Doma sv. Lenarta.

Prežeti z mnogimi spomini na romanja v minulih časih so se stanovanjci takoj po zajtrku zbirali v avli Doma. Na Goro, kot pravijo domačini, smo se podali s kombijema. Pridružili so se tudi svojci.

Mašo je daroval upokojeni nadškof dr. Marjan Turnšek, s katerim smo se nato srečali pred cerkvijo. Pozdravili so nas tudi sodelavci domače ŽK, ki so sodelovali pri organizaciji dogodka. Starejši so lahko prejeli tudi bolniško maziljenje.

Na poti smo si privoščili še kavico na Ptuju in se skozi lepe domače vasi malo utrujeni, a veseli in zadovoljni vrnili do Doma. •

POLETJE V DOMU SV. EME

Lilijana Gologranc Pavlič

Ob letošnjem toplim in vročem poletju se v našem Domu najraje hladimo zunaj v senci dreves, kjer velikokrat pojemo tudi sladoled. V zimskem vrtu, ki je klimatiziran, smo letos namestili lončke s sivko in napolnili blazinice s sušeno sivko. Sivka deluje zelo dekorativno, hkrati pa njen vonj pomirja in sprošča. Ravno prav za poletne dni.

V sodelovanju s Knjižnico Dravograd so ob sobotah potekale delavnice v okviru projekta Branje z ustvarjalno delavnico. Vodja delavnice ga. Mira Mori Hribar je tako skupaj s stanovanjci prebirala slovensko poezijo, slovenske ljudske vraže, kratke zgodbe in ostale stanovalcem zanimive knjige. Ustvarjali so laterne, papirne lilije, kazalke s pozitivnimi mislimi in okvirje za sliko. Poletne sobote so minile v prijetnem in zabavnem vzdušju.

Julija so v našem domu gasilci PGD Šentjanž izvedli vajo evakuacije ob požaru. Tudi na tem mestu se še enkrat najlepše se zahvaljujemo vsem gasilcem, ki so pri vaji sodelovali. Njihovo prostovoljno delo je vredno vsake pohvale, ob vsakem trenutku! Veseli smo, da kot Dom tako dobro sodelujemo z njihovim društvom.

Z vajo evakuacije so zelo nazorno prikazali resnost situacije, ki lahko nastane ob požaru, in veseli smo, da smo imeli možnost takšno vajo videti ter pri njej sodelovati. •

»ODPRAVIMO SE NA POT LJUBEZNI DO BLIŽNJEGA.«

(papež Frančišek)

Darko Bračun

Z mislijo in spodbudami papeža Frančiška smo se tudi letos, kot že nekaj let zapored prvo soboto po Velikem šmarnu, sodelavci in prostovoljci Karitas mariborske nadškofije podali na pot in tokrat poromali k Božji materi Mariji na Prihovo ter v Oplotnico.

Čez 350 sodelavk, sodelavcev, prostovoljk in prostovoljcev Karitas je dodobra napolnilo starodavno baročno romarsko cerkev. Nadškof Alojzij je skupaj z duhovniki daroval sv. mašo v zahvalo in priprošnjo Božji materi Mariji ter ji priporočil delo služenja vse Karitas v naši mariborski nadškofiji.

Po okrepčilu nas je pot vodila pod obronki Pohorja v Oplotnico, kjer smo si skupaj z županom ter pod vodstvom Turističnega društva Oplotnica ogledali oplotniški dvorec, prikaz pranja perila v perišču ter romanje skupaj z nadškofom zaključili s slovesnimi večericami v največji cerkvi v naši nadškofiji, cerkvi sv. Janeza Krstnika v Čadramu.

Romanje smo nato kot vsako leto sklenili ob bratski mizi in pogovoru, izmenjavi in medsebojnem spodbu-

janju v izpolnjevanju služenja bližnjemu, ki je v stiski in potrebuje ne samo moje roke, temveč predvsem srce, ki je edina prava pot ljubezni do bližnjega.

Nepozaben dan z mnogimi duhovnimi in medsebojnimi spodbudami za nadaljnje služenje – karitativno delo v naši nadškofiji je še posebej vtisnil v vsakega romarja zavest sprejetosti in domačnosti po gostoljubju prihovške ter oplotniške župnije z njunima župnikoma ter mnogimi sodelavci. Naj bo naše karitativno delo in pomoč človeku v stiski, ki črpa moč iz globine takšnih srečanj, zahvala vsem, ki so se trudili in pripravili ter odlično izpeljali to duhovno bogato romanje pod obronki Pohorja. •

ново mesto

ODHOD NA GLOBOKO

Ana Pavlakovič

Sodelavci ŽK Črnomelj v mesecu juniju navadno poromamo po kakšni znani božji poti. Letošnji junij in julij sta bila drugačna, saj sta neurje in toča prizadela veliko ljudi, ki jim je bilo treba pomagati. Potrebovali

so materialno pomoč, mnogi še bolj moralno, saj so bili željni tolažilne besede, blagega nasmeha, vzpodbude. Številni so bili srečni, če si le prisluhnil njihovi stiski. Niso prihajali samo z materialno stisko, z razbito streho, razmočenim stanovanjem, uničenim gospodarskim poslopjem, prihajali so s svojimi osebnimi pretresljivimi zgodbami, odpirala so se njihova srca, ječala je duša, potekla je mnogokatera solza. Dovolj je bilo, da si bil tam in prisluhnil, in čez čas si začutil, da je duši odleglo, kar je pričal tudi nasmeh pri odhodu.

Konec julija so se stvari umirile in sodelavci smo začutili, da je prišel čas, ko se tudi mi med seboj lahko podružimo, čeprav malo, čeprav le en popoldan. V majhni, tihi vasici nad reko Kolpo smo se zbrali, si najprej postregli z dobrotami, ki smo si jih pripravili, nato pa spustili misli »na pašo«. V manjših skupinicah smo se prepustili čarom neokrnjene narave. Eni so posedeli pod brajdo in veselo kramljali o vsakdanjih rečeh, drugi so se spustili do reke Kolpe, se v njej okopali ali samo posedeli na klopki ob reki in obujali spomine, tretji so se podali na kratek sprehod med njivami ter vpijali omamni vonj pokošene trave. Vsak je našel nekaj in nekoga,

s komer je preživel par prijetnih trenutkov. Ko se je sonce približalo obzorju in so se sence podaljšale, ko

je začela popuščati vročina poletnega dneva, smo se spet zbrali. Veder nasmeh na obrazu slehernega je pričal, da je vsak to popoldne našel tisto, kar je najbolj potreboval.

Ob koncu srečanja smo se Bogu zahvalili za dan, poln milosti in lepih doživetij, za vse dobro, kar prejemamo, predvsem pa smo se zahvalili za vse dobro, kar po Božji milosti lahko delimo drugim. Nagovoril nas je tudi predsednik ŠK Novo mesto g. Ciril, ki nas je počastil s svojim obiskom. •

LETOVANJE DRUŽIN CELJSKE ŠKOFIJE

Miha Lenarčič

Letos smo v Portorožu z družinami letovali v dveh terminih. V tem času se je v Sončni hiši zvrstilo 21 družin iz celjske škofije – skupaj z animatorji in duhovnim spremstvom preko 90 udeležencev. Naše druženje je spremljala zgodba fatimskih pastirčkov, ki so nas s svojim zgledom nagovarjali vse od jutranje svete maše do poznega večera, ko smo si zaželeli lahko noč. Za prijetnejše letovanje so s petjem in delavnicami skrbeli animatorji. Ogledali smo si, kakšna je slovenska obala z druge stani, ko smo z ladjo odrinili na globoko. V vročini smo se hladili s sladoledom, ob koncu tedna pa smo si uredili kino pod zvezdami in si tako nabrali lepih izkušenj in spominov. Seveda ni manjkalo poležavanje na plaži in kopanje v ogretem morju, najpogumnejši so vanj kar skočili ☺.

Hvala duhovnikoma, g. Damjanu Ratajcu in g. Roku Metličarju, za duhovno spremstvo in svete maše, ge. Ani Komljanec, ki je skrbel, da je bila miza polna dobrot, ter skupinama animatorjev za pomoč v kuhinji, pri skupni mizi in izvedbi delavnic.

Nenačrtovane čudovite počitnice Božje previdnosti v Portorožu

Letošnje z naše strani nenačrtovane počitnice so bile nadvse čudovite. Ja, nismo načrtovali počitnic, a se je več kot očitno kar nekaj ljudi odzvalo skupnemu »režiserju« in sooblikovalo te enkratne dni.

Nepozabni Portorož 2018, kot rečemo v naši družini, je zaznamovan z dogodki, ki so jih oblikovali vidni in nevidni ljudje v Božji previdnosti. V kuhinji je imela glavno besedo ga. Ana, ki nam je prihajala naproti z okusno hrano, lepo besedo, pogledom in nasmehom. Le od kod ji vse te sposobnosti? Prav tako smo hvaležni za animatorje, večinoma prihajajoče iz celjske župnije Sveti Duh, ki so nas animirali, nam pomagali, nam bili za zgled, kako se da v duhu ljubezni sobivati, delati, prepevati, sodelovati pri sv. maši ... Uf, kako so mi dali misliti: pa še obstajajo dobri mladi ljudje! Ob njih se mi je, ravno zaradi njihove dobrote, radoživosti, veselja ..., pogled odpočil. S svojimi dejanji so me spominjali na moje mladostniške dni, ko sem zahajal v Izolo z društvom Katoliških študentov. Tudi ti animatorji se znajo veseliti brez alkohola, brez drog ...

Bogu smo hvaležni tudi za možnost obiska sv. maš, duhovnega pogovora in obhajanja sv. spovedi kar v isti stavbi, spodaj v kapeli. Duhovnik g. Rok Metličar je zakon, saj je bil z nami in med nami v besedi in dejanjih Božje previdnosti. Prav občudoval sem, kako

je med ostalim znal z otroki, ki so plezali po tleh pred oltarjem, se oglašali ...

Živa je Božja beseda:

»Tvoja žena bo kakor rodovitna trta sredi tvoje hiše; tvoji otroci bodo kakor oljčne mladike okrog tvoje mize.« (Ps 128,3)

»Resnično, povem vam: Če se ne spreobrnate in ne postanete kakor otroci, nikakor ne pridete v nebeško kraljestvo!« (Mt 18,3)

Glavna odgovorna, Barbara, ki je imela vidne in nevidne skrbi in naloge, je spretno »slalomirala« med različnimi družinami in tako različnimi dogodki. Poleg vsega drugega so z njenim možem in z duhovnim spremljevalcem g. Rokom poskrbeli še za fotografije in s tem za trajen lep spomin na vsakega udeleženca, ki smo v tem tednu tvorili veliko družino, kjer se je živelo Božjo ljubezen. Za prav vsakega sem Bogu hvaležen, da sem se lahko srečal z njim v pogledu, besedi, dejanju.

Z ženo Klementino sva imela v tem tednu tudi 16. obletnico poroke. Najine tri hčerke, na katere sva ponosna in Bogu hvaležna zanje, so naredile prstana, s katerima sva lahko med sv. mašo obnovila obljube, ki sva si jih dala na poročni dan. Od vseh prisotnih, bratov in sester v Kristusu, sva doživljala podporo in spodbudo za naprej, hvala vam.

Hvala prav vsem, tudi Karitas v župniji Rogatec, za nepozaben oddih, doživetje ...

Bog vas živi!

Domen Plavčak z družino •

LETOVANJE DRUŽIN KARITAS MARIBORSKE NADŠKOFIJE 2018

Darko Bračun

Takoj ob začetku počitnic ter predzadnji teden v avgustu smo sodelavci Karitas mariborske nadškofije v okviru programa terapevtskih tednov – letovanj socialno ogroženih družin v Sončni hiši v Portorožu pripravili dva tedna letovanja za socialno ogrožene družine.

Letošnje leto je v vsakem tednu letovalo 8 družin, torej skupaj 16, kar skupaj pomeni čez 60 družinskih članov oz. oseb. Za dobro počutje otrok ter mnoga dela v Sončni hiši je v vsakem terminu skrbelo 7 animatorjev, tj. skupaj 14 mladih, ki so se odločili del svojega prostega časa nameniti človeku v stiski, dati na razpolago ne le svoje roke, temveč tudi čas, ter odpreti srce za bližnjega. Kljub svoji mladosti so se izkazali za radožive in odgovorne ljudi, ki so v vsakem trenutku znali odgovoriti in pričarati nepozabne trenutke otrokom in po njih vsem družinam lepe spomine ter doživetje domačnosti in družinskosti. Seveda tega ne bi bilo brez kuharic Katarine in Marije ter drugih, ki skrito, vendar zelo pripomorejo, da teden ni zgolj od-

dih na morju, temveč za družine pomeni resnično tudi duhovni oddih in spletnje poznanstev in prijateljstev, ki pomenijo mnogo v zavedanju, da ne glede na to, kako velika je stiska, v njej nisi ostal sam.

Morje, plaža, plavanje, igre, peščeni gradovi, sonce ter v začetku letovanja sramežljivo spogledovanje in medsebojno spoznavanje otrok se proti koncu letovanja stkejo v prijateljske vezi za vse življenje.

Zelo pomembno je delo Župnijskih karitas v mari-borski nadškofiji, ki so tudi letos odlično opravile izbor in poslale res tiste prave družine, za katere je teden oddiha in družinskega spremljanja na morju resnično pomenil največ in tisto, kar jih je tudi kot družine zbližalo in utrdilo, da bodo lažje živeli in preživeli vse preizkušnje, ki ob pravih prijateljstvih in zvestih sopotnikih ter trenutkih, kot je teden letovanj Karitas, postanejo za človekov vsakdan lažje oz. ob pomoči mnogih dobrih ljudi preko Karitas morda tudi rešljive. •

MORJE

Jožef Kociper

Vzklik matere samohranilke: »Moorjeeee!« je prebudil dremajoče potnike na avtobusu, ponovni vzklik, tokrat njene hčerkice, pa jih je še osvežil. V mirnem, zaspanem avtobusu se je vse glasneje slišalo šepetanje ... Ta veličasten utrinek je potrdil tudi tiste potnike na letovanje v Sončno hišo v Portorož, ki so še dvomili, ali je bilo vredno vstati ob štirih zjutraj, in jih napolnil z neko posebno pozitivnostjo.

Naše vsakoletno letovanje starejših in družin iz Prekmurja in Prlekije se začne ob 5.43 na železniški postaji v Murski Soboti. Dobrih šest ur skupnega presedenja z vlaka na vlak in na koncu na avtobus iz Murske Sobotice do Portoroža poveže našo štiridesetčlansko skupnost v nekakšno veliko družinsko razpoloženje.

Ob enih popoldne se v ponedeljek prvič zberemo pri edinstveno veliki družinski mizi na Sončni terasi. Pridne in izkušene beltinske kuharice so že pripravile slastno in zelo bogato enolončnico, ki nam je po dolgem popotovanju izredno teknila. Predsednik Škofijske karitas Murska Sobota g. Jože Hozjan je vse prisotne ob tej veliki družinski mizi pozdravil in jim zaželel obilo Božjega blagoslova na letovanju, ob vsakem obroku pa je z lepo kratko osebno molitvijo prosil Boga, da bi ga začutili ob sebi pri uživanju njegovih darov.

Ker je sonce vse bolj pritiskalo na našo teraso, smo se po okusnem kosilu kaj kmalu prvič odpravili na plažo. Že sam sprehod po strmem bregu navzdol proti plaži je nakazoval veliko žejo naših najmlajših, ki jih je bilo tokrat na letovanju zares veliko, po slani morski vodi.

Pred večerjo smo se zbrali pri sv. maši, ki jo je do četrtega daroval g. Jože Hozjan. Po večerji smo se kljub celodnevemu spoznavanju na vlakcu in plaži obogatili z novimi medsebojnimi spoznanji. Tako smo prvi dan našega letovanja zaključili z mirnim in dolgim spancem. Počitek po dolgem, napornem dnevu je vsem

zelo dobro del. Še v sanjah smo si izkazovali hvaležnost in že delali načrte za naslednje dni.

V torek po zajtrku so se otroci zbrali pri veliki družinski mizi na Sončni terasi, starši pa v dnevnem prostoru na naših tematskih delavnicah. Otroci so z velikim veseljem izdelovali razglednice, ki so jih nato poslali dedkom in babicam. Starši smo se zatopili v naša družinska praznovanja rojstnih in godovnih dni ali druge lepe običaje in obrede, ki smo jih prinesli iz otroštva in jih predajamo svojim naslednikom. Posebej dragoceno je bilo obujati spomine na naša najzgodnejša otroška leta ob obredih, ki smo jih doživljali pred spanjem. »Angelček, varuh moj« je vsem ostal v še posebno lepem spominu, zato so ga mnogokrat pred spanjem deležni tudi naši otroci.

Vsakodnevni program letovanja je bil tako pester, da smo kar malo pozabili na utrujenost. Večerni sprehod do župnijske cerkve, obisk Pirana in obveznega Akvariuma, vožnja z ladjico. Pa odmevajoč tunel, ko so otroci kar tekmovali v teku skozenj in v kričanju na ves glas, ki ga premorejo ...

Še zlasti smo se razveselili obiska generalnega tajnika Slovenske karitas mag. Cveta Ur-

šiča, ki nas je prišel pozdravit in nam je zaželel obilo užitih morsko-družinskih trenutkov, ki naj nas grejejo vse leto.

»Mama, pridi pogledat, kak spominček sem naredila,« je hitela povedat hčerka, ko so se odprla vrata na teraso. V istem trenutku pa še ostalih deset otrok, ki so pridno ustvarjali svoje umetnine pod budnim in izkušenim očesom učiteljice Marjete in ge. Saše. Trenutki radosti in veselja, ki sta oblivala otroke, ko so si starši z zanimanjem ogledovali njihove male umetnine, so bili močno vezivo, ki je člane družin vse globlje povezovalo.

To so bile naše najlepše družinske počitnice, je bil skupni zaključek v soboto zvečer, po sedmih urah potovanja iz Portoroža domov.

»Hvala vsem, da ste nam omogočili te enkratne in nepozabne trenutke družinske sreče, ki smo je bili deležni na letovanju v Sončni hiši, ki pa žal mnogokrat leži na naši Senčni življenjski poti. V teh dneh smo se kot družina skupaj sprehajali toliko kot doma morda niti v pol leta ne. Naša skupna soba pa nas je združila. Koliko novosti, ki jih drugače nikoli ne bi izvedela, sem slišala od svojih štirih odraščajočih otrok.«•

21

Z DRUŽINAMI V SONČNEM DOMU

Andreja Kastelic

»Dom je tam, kjer je naša hiša, pa zelenica in tudi ljudje. Če ni ljudi, ni pravi dom.«

»Moj dom so družinske vezi. V mojem domu me čakajo trije fantje.«

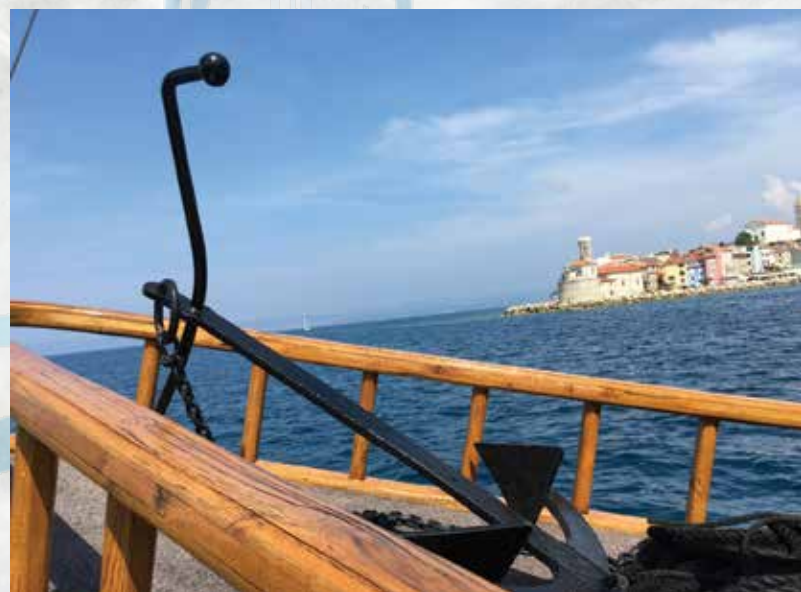
»Dom je za nas družina. To smo mi.«

»Dom nam predstavlja varnost. Za nas je to šotor, streha nad glavo, kjer se stiska veliko članov, vendar se imamo prelepo.«

»Doma se počutimo tam, kjer najbolj uživamo – to je na morju.«

»Dom nam predstavlja domači kraj in simboli domačega kraja.«

To so vtisi letujočih družin Škofijske karitas Novo mesto, ki so na ustvarjalni delavnici iz školjk in kamenčkov izdelovale svoje domove. Razmišljali smo o tem, kaj nam pomeni dom, in se hkrati trudili, da bi začutili doživetje doma tudi v gostoljubni Sončni hiši, ki je postala zares sončna prav s sprejemom družin. Z odtisom stopal smo ponazorili sončne žarke. Vsak žarek je bil stopalo nekoga od nas. Ne glede na velikost

oziroma izgled so bili vsi odtisi oziroma vsi žarki enako pomembni in del našega sonca – skupnega tedna.

Sv. maše, blagoslovi in molitve k Bogu so bile ve-zivo našega letovanja. Učili smo umirjati pri mizi, počakati, da je na prvem mestu Bog in potem slastno pripravljena hrana. Učili smo se različnih načinov hvaležnosti za doživeto in razumeti, da tudi če kdo česa ne zmore, za to obstaja razlog, kakršne koli sodbe pa so pri tem povsem odveč. Spoznavali smo, da je ustvarjanje še zlasti zabavno, če ti pri tem pomagajo animatorji, ter da je barvanje stopal in izdelovanje raz-

glednic pravo veselje tudi za odrasle. Odkrivali smo, na kakšne vse načine je možno skočiti s pomola, kaj se skriva v morski vodi in kako lahko skrivoma presenečamo svoje prijatelje. Poskušali smo biti vzor, tudi če nas je jezilo, da smo že spet na vrsti, in se potruditi tudi takrat, ko nismo bili najboljše razpoloženi. Odkrivali smo, da je sreča v tem, da razveselimo druge, jih česa naučimo, jim podarimo delček sebe. Zaupali smo si katero od stisk, ki nas spremlja, in pri tem čutili, da ne glede na vse nismo sami. Dopustili smo si čutiti, da smo pomembni drug drugemu, da je skupno praznovati osebni praznik nekaj posebnega, predvsem pa smo si preko celega tedna dovolili veliko srčnih nasmehov.

Spoštovane družine, animatorke, kuharica in vsi sodelavci Škofijske karitas Novo mesto, iskrena hvala, da ste pomagali soustvarjati skupni teden v hiši, ki je postala naš začasni »Sončni dom«. Naj vas doživeto spremlja in navdihuje tudi na poteh, kjer bo vaš dom oddaljen oziroma kjer bo svetlo sonce prekrito z oblaki. •

POČITNICE BISEROV 2018

Andreja Urh in Luka Oven

Na Počitnicah Biserov je letos v petih tednih letovalo okoli 187 otrok in mladostnikov ter 98 animatorjev, voditeljev, kuharjev in tehničnih pomočnikov.

Animatorji poskrbijo, da je oglasna deska vedno aktualna in zanimiva.

Prav mladi prostovoljci so tisti, ki za otroke poskušajo ustvariti prijetno vzdušje ter jim narediti teden čim lepši. Za en teden jim posvetijo sebe in svoj prosti čas. Že od februarja so se redno srečevali na mesečnih pripravah, kjer so obravnavali različne teme, ki so jim bile v pomoč pri delu z otroki. Letošnja tema letovanja, ki so jo prav tako pripravili na letovanju, sovпада z akcijo ozaveščanja Kaj je dom? – #whattishome in se glasi »Kje sem doma?«. Skozi jutranjo igrico so otroci in animatorji spoznavali Bineta in njegovega prijatelja marsovčka Galinčka, ki potujeta vse od veselja do Binetovega doma. Na letovanju je še posebej odmevala naslednja misel: »Nihče ni drugemu enak, a pomemben je prav vsak. Ni važno, kako navzven izgledaš, pomembno je srce, in da tega se zavedaš.« Tudi za animatorje je bil pomembnem prav vsak otrok, zato so veliko časa in energije namenili individualnemu pristopu, kar pa se je poznalo tudi na koncu tedna, ko so se težko razšli, prijateljstva so namreč postala zelo močna.

Odkar sem animatorka pri Biserih, je to eden od največjih razlogov, zakaj se veselim poletja.

Čudovito je doživeti, kako se v enem tednu povežemo, premagujemo ovire, se učimo, skupaj smejimo in včasih celo jočemo, drug drugega osrečujemo ter se brusimo v male in velike, ostre, nežne, skrite, lepe, predvsem pa vredne biserčke.

Ēva

23

Med otroki pa tudi med animatorji se splete mnogo novih prijateljstev.

Glavna junaka letošnje igrice na temo »Kje je dom?« sta bila Bine in marsovček Galinček.

Na Biserih se otroci marsikaj naučijo. Poleg rednih opravil po obrokih (pomivanje posode, pometanje in priprava stvari za na plažo) je na voljo tudi kuharska delavnica.

Vsako jutro animatorji razdelijo pošto. Gre za izdelke iz delavnic, lepe misli in pozornosti, ki si jih udeleženci poklonijo med sabo.

Predzadnji dan je večerja kar na plaži, sledi pa ji velika igra.

Z DELOM DO DOSTOJNEGA ŽIVLJENJA

Jana Lampe

Slovenska karitas od leta 2010 v sklopu akcije Za srce Afrike in v sodelovanju z revijo Ognjišče izvaja tudi dobrodelno akcijo **Z delom do dostojnega življenja, ki je s pomočjo mesečnega darovanja Slovencev namenjena podpori staršem iz revnih družin v Afriki, Albaniji in na Šrilanki, da z lastnim delom lahko preživijo svojo družino in dostojno živijo** – imajo za hrano, zdravila in šolanje otrok.

Program poteka v sodelovanju s slovenskimi misijonarji in sestrami domačinkami v posameznih državah v **Afriki** in **Albaniji** ter sodelavci Karitas na Šrilanki, ki ves čas spremljajo delo in napredek družin. V devetih letih je ta program obrodil res lepe sadove. Vključeni so starši iz revnih podeželskih krajev, kjer se večinoma preživljalo s poljedelstvom, ali starši, ki živijo v mestih ter so bili brez ali z malo možnosti za delo in zaslužek. Misijonarji in drugi sodelavci za vključitev v program skrbno izbirajo najrevnejše družine, kot kjer je mati ostala sama s številnimi otroki ali kjer nimajo možnosti hoditi v šolo, je v družini kdo bolan ali so podhranjeni, nimajo lastne zemlje ali bivališča, so brezposelni ipd. Na misijonih v Afriki in Albaniji pomagajo v zdravstvenih centrih, šolah pri čiščenju, urejanju okolice, obdelovanju vrtov, sekanju drv za kuhanje hrane za podhranjene, pri oskrbi onemoglih, učni pomoči ter drugem delu za skupno dobro. Za delo prejemajo **plačilo 1 oz. 2 EUR na dan**, kar je dovolj za lažje preživetje v teh krajih. Na Šrilanki, kjer sodelujemo z lokalno Karitas, pa revne družine prejmejo enoletno podporo za zagon obrti, kot je reja živali, šivanje, gojenje zelenjave ... Lani je preko akcije materialno pomoč, ki so jo starši zaslužili z lastnim delom, redno ali občasno prejemale **300 najrevnejših družin v Afriki, 14 brezposelnih mater v Albaniji ter 11 družin na Šrilanki**.

Na začetku starši z zasluženim običajno poskrbijo za nakup hrane za družino, za plačilo zdravstvenega zavarovanja, šolnine in nakup šolskih potrebščin za otroke. Da se družine razvijajo, se vidi tudi po tem, ko starši s tem, kar zaslužijo, kupijo nekaj večjega za družino (živino, kos zemlje, posodo, bivališče ...). Ljudje so tudi lepše oblečeni, kar tudi pomaga k dostojanstvu človeka. Poleg materialnih stisk so se ob tem **rešile tudi mnoge druge socialne in duševne stiske**, veliko več, kot smo si sodelavci Karitas sploh lahko predstavljali. Z delom in zaslužkom so bile nekatere ženske rešene pred prostitucijo ali nasiljem s strani moža, moški in ženske pred odvisnostjo od alkohola, tistim, ki so psihično zboleli zaradi revščine, se je zdravstveno stanje izboljšalo. Vključeni starši, oboleli za aidsom, pa so bolj samozavestni, saj se počutijo vredne, ker so dobili delo. Starejše osebe, ki so vključene, niso več tako osamljene. Poleg tega si starši medsebojno pomagajo tudi pri drugih večjih delih v sklopu njihovega doma, še posebej če je kdo bolan, in se s tem se učijo solidarnosti ... **Mnoge družine so se v tem času že postavile na lastne noge po nekaj letih plačanega dela in zaslužka**. Te so zamenjali z novimi družinami.

Revni staršem delo in zaslužek tudi pomagata, da zaradi preživetja družine niso več prisiljeni zapustiti svojega doma in iskati dela v kakem drugem kraju ali državi, ampak lahko ostanejo in se razvijajo tam, kjer so doma, kjer imajo družino in prijatelje, kar si v osnovi večina ljudi želi. **Anita, vključena v delo v Rwisabiju** v Burundiju, je povedala: »Sestre so nama pomagale, da sva z možem lahko začela z malo trgovino. Zahvalju-

Gramsh, Albanija

Menike, Šrilanka

Serafina Kigali

jeva se za prejeto pomoč. Moj mož, ki je tudi oče, je sedaj lahko doma s svojo družino, brez nenehnega beganja in iskanja zaslужka v Tanzaniji.«

Vincent iz Mukunga v Ruandi: »Imam ženo in 6 otrok, med katerimi je tudi invalidni otroka. Odkar delam pri sestrah, ga lahko zdravim. Hčerki, ki je že v srednji šoli, lahko plačam šolnino, ki je draga. Dobil sem človeško dostojanstvo, saj imam možnost, da kupim tudi hrano, milo in obleko. V prihodnje si želim kupiti nekaj zemlje.«

Jackline iz Mukunga v Ruandi: »Imam 3 otroke. Moj mož je umrl. Bilo je zelo težko. Sedaj ko pri sestrah delam že eno leto, lahko kupim hrano, milo, plačam šolnino za otroke. Sem zelo srečna. Če tega dela ne bi imela, bi si morala poiskati novega moža in se izseliti iz te hiše, ki je last moževe družine. Zahvaljujem se vsem dobrotnikom za to pomoč.«

Nonciata iz Musanga v Ruandi: »Mož me je zapustil. Ostala sem sama s 4 otroki. Dva obiskujeta srednjo šolo, kjer je šolnina zelo draga, ostali pa osnovno šolo. Podirala se nam je hiša. Sestre so mi dale delo na misijonu. Lažje preživljam družino. Kupila sem tudi streho. Počasi gre na bolje.«

Serafina iz Kigalija v Ruandi: »Imam 4 otroke. Mož ne najde dela.

Prej sem morala ves čas plačevati najemnino 25 € na mesec, letos pa sem z delom prišla do lastne hiše. Zelo sem ponosna in srečna, ker imam prvič v življenju svoj dom, da vem, kje sem doma.«

Matere iz Kiguhu v Burundiju so povedale: »Zelo smo srečne, ker smo v tem združenju za delo. Veliko nam pomeni tudi, da smo prijateljice med seboj in si medsebojno pomagamo. Prej se nismo z nikomer pogovarjale. Sedaj delamo skupaj tudi na domačih vrtovih in je hitreje vse narejeno. Če je katera bolna ali če so bolni otroci, jo obiščemo in ji takrat pomagamo pri obdelovanju njihovega polja.« **Sestra Christina** pa še dodaja: »Ko bi videli veder obraz teh žensk, ko so prvič v življenju prinesle denar domov, ko si kupijo kaj za obleči, kaj za družino. To je za nas sestre veliko veselje.«

Sestre v Safi v Centralnoafriški republiki so o eni izmed družin

zapisale: »Oče ima aids. Žena mu je umrla. Ima dva hčerki. Hvala vam za pomoč, da oče lahko dela pri nas in zasluži za hrano in šolanje otrok.«

Misijonar Jani Mesec v kraju Manambondro na Madagaskarju je o vključeni ženi Leonce povedal: »Pri njej je napredek res očiten in razveseljav. Njeni otroci, ki so že nehali hoditi v šolo, se sedaj spet šolajo. Pomoč Karitas je pri njej res obrodila bogate sadove. Oba starša se trudita za preživetje družine.«

Alma iz Gramsha v Albaniji: »Mož me je zapustil pred nekaj leti z dvema majhnima otrokoma. Bila sem zelo nemočna. Sedaj delam pri sestrah, z drugimi ženami si medsebojno pomagamo, počutim se veliko bolje. Z zasluženim lažje preživim družino.«

Menike iz Kurunegale na Šrilanki: »Kupila sem zamrzovalnik in izdelujem sladoled. Pri delu mi pomaga sin. V pol leta mi je uspelo povišati družinski prihodek in lažje preživim družino. Zelo sem zadovoljna.«

Že dve leti preko akcije Z delom do dostojnega življenja **podpiramo plačilo dela 2 zdravstvenih in 3 pedagoških delavcev na misijonih** v Ruandi, Burundiju in na Madagaskarju.

Zdravnik Ndakuninahaz Angel je zaposlen v **zdravstvenem centru in porodnišnici v kraju Ruzo v Burundiju**, kjer opravlja specialistične preglede nosečnicam, spremlja težje bolnike in dodatno poučuje lokalni zdravstveni kader, zelo dragocen za ta kraj, ki drugače nima zdravnika. Kvaliteta uslug v centru se je zelo izboljšala.

Slovenski misijonarji in misijonarke, sestre domačinke, sodelavci Karitas in tudi družine, ki so deležne te pomoči, so vsem Slovencem za to pomoč iz srca hvaležni. •

Zdravnik Angel, Ruzo, Burundi

Jackline Mukungu, Ruanda

KAJ JE DOM? #WHATISHOME

zbrala: Saša Eržen

V akciji ozaveščanja Kaj je DOM? #whatishome, ki poteka preko Facebooka, Instagrama, Twitterja in drugih spletnih omrežij, smo ljudi povabili, naj zapišejo, kaj jim pomeni dom. Z akcijo jih želimo spodbuditi, da razmišljajo, kaj je zanje DOM, in se hkrati spomniti tudi tistih, ki vsega tega nimajo. Akcija ozaveščanja poteka v okviru triletnega projekta »MIND – Migracije. Povezanost. Razvoj.«, ki poteka v 12 organizacijah Karitas v 11 evropskih državah in se v letošnjem letu osredotoča na vzroke migracij. Na svetu živi 70 milijonov ljudi brez varnega prostora, ki mu lahko rečejo DOM. Vzroki migracij pa so predvsem konflikti in vojne (oboroženi spopadi, politična nestabilnost), podnebne spremembe ter naraščajoča lakota in revščina. Vsak človek si zasluži, da se počuti DOMA.

Objav na temo Kaj je DOM? #whatishome je bilo ogromno. Zanimivo, kako globoko vprašanje je to – ob njem se le redkokdo ne zamisli. Zbrali smo le nekaj misli objav. **Hvala vsem, ki ste sodelovali, in tudi vsem, ki vas nismo opazili! Še vedno vas vabimo, da na svojem družbenem omrežju objavite Kaj vam pomeni DOM? uporabite #whatishome in seveda ob tem pomislite tudi na druge, ki tega nimajo.** Tisti, ki nimate dostopa do družbenih omrežij, pa vabimo, da nam na to temo pišete na sasa.erzen@karitas.si ali na Slovenska karitas, Kristanova 1, 1000 Ljubljana.

... Je tisto mesto, kjer se počutimo varno, ljubljeno, spoštljivo ... Je mesto, kamor se lahko zatečemo pred zunanji svetom, dom je naše zatočišče, kjer te nihče ne more prizadeti. In ko pridemo z dolge poti, ko smo utrujeni od vsakodnevnih problemov, ko smo utrujeni od življenja, je dom mesto, kamor se zatečemo. Tam se odpočijemo, se napolnimo s pozitivno energijo, da gremo lahko naprej ...

Milka Topič Smredel, sodelavka ŽK Pivka

Dom mi pomeni kraj, kjer imam prostor, da polnim svoje baterije, da sem sprejet, da imam možnost biti slišan.

Robert Friškovec, zaporniški duhovnik

Zame je dom tam, od koder brez skrbi grem in kamor se brez strahu in rada vrnem. Je prostor miru, ljubezni in topline. Moj dom je tu, kjer živim s svojimi, ki jih imam rada, in še nikoli (imam 61 let) nisem bila na dopustu, ker imam vse, kar rabim, tu.

*Stana Kosmač,
sodelavka ŽK nekje visoko v hribih na Idrijskem*

... Da se počutim, da sem del skupnosti, da ustvarjam in gradim srčne odnose. To se pravi, da sem lahko DOMA kjer koli ...

s. Bogdana Kavčič

Pregovor pravi: »Dom je tam, kjer je srce.« Ko ljubimo sočloveka brezpogojno, ustvarjamo dom povsod, kamor nas pot zanese. Ko smo s tistimi, ki nas imajo radi takšne, kot smo, smo zares doma.

*Tadeja Marsek, sodelavka ŠK Koper,
Hiša Malorca Ajdovščina, pomoč brezdomcem*

Kaj je dom?

*Dom je okolje, kjer je srce, ki sprejema,
pa naj tam živi ali pride.*

*Dom je srce, ki spoštuje tistega, ki pride,
in tistega, ki tam živi.*

*Dom je pošteno srce,
ki ne izkorišča ne stiske ne pomoči.*

*Dom so ljudje,
ki skupaj dvignejo oči in dušo proti nebu.*

Dom so različni ljudje, ki hočejo skupaj bivati.

Slavko Rebec, generalni vikar koprške škofije

Vseh 55 let živim na Jezerskem. Življenje mi je ponudilo mnogo potovanj, zato mi Dom pomeni neprecenljivo dobrino. Zelo dolgo sem že ob besedi našega kraja čutil vso polnost najmočnejših hrepenenj.

Sedaj pa vem, Dom je, kjer vlada popolno zaupanje, kjer v polnosti in sproščeno dajem in prejemam. Dom je toplina in tolažba, je gejzir novih moči in zavetje pred viharji. Kjer rožni venec najlepše zveni.

*Davo Karničar,
slovenski alpinist in ekstremni alpski smučar*

»Dom je tam, kjer je tvojim napakam oproščeno in so tvoje šibkosti sprejete.« Sama ne bi znala lepše in bolj preprosto ubesediti tega. Dodajam le: Dom je in mora biti prostor miru. Vsi, res vsi, si ga zaslužimo!

Bernarda Žarn, TV voditeljica

Dom je sprejetost, toplina, spoštovanje, dostojanstvo in pripadnost. Dom je tam, kjer je srce. 11 let sem bila v Albaniji in moje srce je še vedno med albanskimi prijatelji, med čudovitimi ljudmi.»

s. Slavka Cekuta

Rojen sem v Siriji, v Damasku, očetu Palestincu in mami koroški Slovenki. Sirijo smo drug za drugim po maturi zapustili vsi otroci, z najmlajšim pa je prišla tudi mama. Sirijo smo zapustili zaradi pritiska na našega očeta, ker smo bili palestinski begunci v Siriji brez pravic in državljanstva. Vseeno pa moram poudariti, da je bilo moje otroštvo v Siriji zelo bogato in lepo ter se ga vedno z nostalgijo spominjam. Skupaj smo sobivali pripadniki različnih narodnosti in veroizpovedi ter se sprejemali v svoji različnosti. Dom mi pomeni varnost, pripadnost, sprejetost in življenjsko rast ...

Vael Hanuna, prevajalec in turistični vodnik

»Kje si ti, moje dekle?« je stavek, ki ga najpogosteje slišim od očija. Sedaj ko sem nekoliko starejša in nisem več toliko doma, je dom zame dobil nov pomen.

To je prostor varnega zavetja, kamor se lahko vedno vrnem, in je mesto, kjer sta mene in moje 3 sestre starša naučila ljubiti, biti dobra, ter nenazadnje mesto, kjer sem ljubljena. Je okolica lepih spominov, vragolij, »ušpičenih« s sestrami, in posledično skrivanja pred staro mamo, ker smo bile preživahne .

Vendar pa je dom tudi vsako mesto, ko imam ob sebi prijatelje, pred katerimi sem lahko to, kar sem, in se mi ni treba pretvarjati, da sem nekdo, kdor nisem.

Dom je tam, kjer se lahko umirim, pozabim skrbi in preprosto živim. Je občutek varnosti, blagoslova in hvaležnosti za vsakega in vse, kar imam.

Bernarda Nagode, prostovoljka Počitnic Biserov

Pod besedo dom si predstavljam zavetje, toplino, domačnost, varnost ... Ker sem zaradi svojega načina življenja in dela veliko od doma, je potem še toliko lepše, ko se vrnem domov. To, da imam dom in ljudi, ki jih imam rad, mi pomeni največ. Morda se nam zdi to tako samoumevno, ampak sem z leti dojel, da temu ni tako. Vsak dan se je treba truditi in delati na odnosih z ljudi, s katerimi ustvarjaš dom, da je potem ta dom res pravi dom v pravem pomenu besede ...

Gašper Rifelj, glasbenik

Med odraščanjem sva se z mamo velikokrat selila. Težko bi preštel, kolikokrat, vendar gotovo več kot 15-krat. Kamorkoli sva prišla, je tisti prostor kmalu postal dom. Ne zaradi prostora samega, temveč zato, ker sva imela srečo, da sva spoznala dobre in srčne ljudi, in ker sva imela drug drugega. Nekega dne sva se v večernih urah vračala v stanovanje, v katerem sva sicer bivala na črno. Ugotovila sva, da je ključavnica zamenjana. Gospa, ki nama je oddajala stanovanje, se je pač odločila, da matere z otrokom tam ne želi več. V trenutku sva ostala brez doma, samo z oblačili, ki sva jih imela na sebi, in starim jugom, v katerem sva tisto noč prespala. Naslednji dan naju je k sebi vzela soseda, ki sva jo komajda poznala. Čeprav sva bila pri njej samo nekaj dni, je bil to eden najlepših domov, kar sem jih kdaj imel. Vzela naju je v največji stiski, brez vprašanj in brez očitkov.

Kaj je dom? Dom je sprejemanje, toplina, objem sorodnika, ki ga že dolgo nisi videl, stisk dlani ljubljene osebe, veselje ob skupnih uspehih in žalost ob porazih in težavah, objem premirja po brezveznem prepiru, brezskrbno ležanje v travi, pa pogovor ob jutranji kavi po prekrokani noči. Vse to in še več je dom. Dom je edinstven in nezamenljiv. Dom smo ljudje.

Luka Oven, sodelavec Slovenske karitas

Dom je tam, kamor se z veseljem vračaš. Dom je tam, kjer občutiš srečo. Dom je tam, kjer je srce.

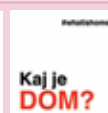
Tanja Hrovat, Gorenjka, ki se je že večkrat selila

Rodil sem se kot Pobrežanar, ki so ga v rani mladosti preselili na Tezno, odraščal kot Mariborčan, se došolal v Ljubljani, delal kot »gastarbajter« v Luzernu in še kje po svetu ter se z družino ustalil v Postojni – a dom je bil zmeraj na enakem mestu: v srcih ljudi, ki si prizadevajo za skupno dobro, v nasmehu ljudi, ki živijo aktivno državljanstvo, v gostoljubnosti ljudi, ki z nasmehom in srčno odprejo svoje domove drugim, v družini, ki je ljubezen in skrb. Zato je danes moja želja, da, kjerkoli smo doma, okrepi mo svoje delo za vključujočo in odgovorno družbo, domovino aktivnih državljanek in državljanov.

Albin Keuc, direktor platforme SLOGA, nacionalne platforme za razvojno sodelovanje in humanitarno pomoč

Odraščala sem v mali vasici v Sloveniji, se konec najstniških let preselila v London za eno leto, potovala naslednja 3 leta in sedaj sem globoko zasidrana v Angliji. Zame je dom tam, kjer je ljubezen, kjer je srce in kjer se počutim svobodno in mirno. Pomembne so prijazne besede, nasmeh, sproščenost in sreča.

Kvina Smith, Slovenka, ki si je družino ustvarila v Londonu

Avgust je prinesel več časa za druženje, skupni klepet, romanja in ustvarjanje.

Druženje ob koristnem delu

Ustvarjanje na letovanjih družin in otrok v Portorožu

Sodelavci ŽK nadškofije Maribor na romanju na Ptujski Gori

Umetniki za Karitas na Sinjem vrhu

Druženje sodelavcev ŽK Črnomelj po napornem juniju in juliju, ko so bili na voljo ljudem po neurju s točo

QR koda za dostop do Žarka dobrote na internetni strani preko sodobnih spletnih bralnikov.

